

Em Yêu Anh, Đồ Đáng Ghét !

Contents

Em Yêu Anh, Đồ Đáng Ghét !	1
1. Giới Thiệu Nhân Vật	2
2. Chương 1	2
3. Chương 2	3
4. Chương 3	5
5. Chương 4	7
6. Chương 5	9
7. Chương 6	10
8. Chương 7	16
9. Chương 8	17
10. Chương 9	19
11. Chương 10	21
12. Chương 11	22
13. Chương 12	23
14. Chương 13	24
15. Thông Báo	25
16. Chương 14	26
17. Chương 14 (tiếp)	27
18. Thông Báo	28
19. Chương 14 (cuối)	28
20. Chương 15	29
21. Chương 15 (cuối)	31
22. Thông Báo	33
23. Ngoại Truyện 1: Vũ - Lam	34
24. Ngoại Truyện 2: Quân - Trang	36

Em Yêu Anh, Đồ Đáng Ghét !

Giới thiệu

Tứ đại gia tộc - cái tên mà ai nghe đến cũng thấy khiếp sợ. Những người thừa kế với những kí ức, nh

1. Giới Thiệu Nhân Vật

Nó: LÊ HOÀNG DƯƠNG LAM (17 tuổi): Tiểu thư cành vàng lá ngọc của Lê gia. Mang tiếng là tiểu thư nhưng giỏi võ cực kì (đặc biệt là Akido và Karate). Xinh đẹp, thân thiện và là một chần lử chính hiệu nhưng khi làm việc thì rất bình tĩnh. IQ 290/300.

Hắn: NGUYỄN LÂM VŨ (17 tuổi): Thiếu gia lạnh lùng của Nguyễn gia. Tuy là người lạnh lùng nhưng một khi đã điên thì chó có đặng vào. Là người có tính chiếm hữu cao và thích ganh đua (y như con nít). Rất giỏi võ và hơn nó một chút .IQ 295/300.

Nhỏ: HUỲNH MINH TRANG (17 tuổi): Bạn thân của nó và là tiểu thư của Huỳnh gia. Xinh đẹp nhưng rất nóng tính. Chỉ cần ai đặng vào nó thì nhất định không tha. Cũng biết võ. IQ 289/300.

Cậu: TRẦN MINH QUÂN (17 tuổi): Bạn thân của nó và Trang, đồng thời là thiếu gia của Trần gia. Hào hoa và bá đạo. Nhưng một khi đã yêu ai thì rất thật lòng. IQ 289.99/300.

2. Chương 1

Biệt thự Lê gia, Việt Nam.

- Lê Phu nhân, con gái bà xinh quá! - Vài người đứng cạnh mẹ nó nói chuyện, nhìn nó khen.
- Cháu cảm ơn ạ! - Nó cúi đầu đáp lễ. Buổi lễ hôm nay chính là ra mắt bốn người thừa kế của Tứ đại gia tộc nên nó phải ép mình mặc chiếc váy màu hồng phấn này. Chứ thực ra, nó chỉ thích mặc màu đen thôi.
- Làm gì mà nhăn như khỉ ăn ớt thế cô nương? - Nhỏ từ đâu chạy tới khoác vai nó.
- Chị hỏi nữa là chị ấy thiêu chị luôn đấy! Mắt chị ấy bốc hỏa rồi kìa! - Một cô bé 14 tuổi từ đâu bước đến, mang trên mình dáng vẻ thanh tao.
- Trúc Anh! - Nó nhìn cô bé đó, giả vờ giận dỗi.
- *LÊ HOÀNG TRÚC ANH* (14 tuổi): Em gái nó, một tiểu thư đích thực: dịu dàng và thanh tao. Nhưng đừng vì thế mà nghĩ em ấy hiền, cũng có võ đấy. IQ 289/300.
- Em xin lỗi! - Trúc Anh phồng má.

Trong khi ba cô nàng đang cười nói vui vẻ thì từ phía cửa xuất hiện thêm hai chàng trai lịch lãm, phong độ. Một chàng thì lạnh lùng (Hắn chứ ai!), còn một chàng thì lúc nào trên môi cũng nở nụ cười sát gái (cậu). Cậu thì tiến đến chỗ ba cô nàng xinh đẹp (khỏi nói cũng biết là ai), còn hắn thì lấy bình một ly rượu vang rồi ra đứng cạnh bố mẹ.

- Hello! - Cậu nở nụ cười với ba nàng.
- Bộ này giờ cười không thấy môi miệng hả? Cười miết riết hồi thành tên điên bây giờ! - Nhỏ cáu kỉnh, làm một tràng rồi bỏ đi mất tiêu. Hai cô nàng còn lại che miệng cười còn một người thì như đang hóa đá, cái mặt ngu ngơ chẳng hiểu mô - tê gì.
- Trang sao thế? - Cậu quay cái mặt ngu qua hỏi nó và Trúc Anh.
- Tự hiểu đi ông bạn! - Nó nói rồi kéo Trúc Anh đi về phía bố mẹ nó.

Đột nhiên, đèn trong sảnh chính vụt tắt, chỉ còn lại ánh đèn trắng trên sân khấu. Bố mẹ nó sánh vai bước lên. Nó và Trúc Anh cất bước theo sau.

- Kính thưa các vị khách quý! Cảm ơn mọi người đã có mặt tại buổi lễ ra mắt hôm nay. Tứ đại gia tộc chúng tôi muốn giới thiệu với mọi người những người thừa kế tương lai! - Bố nó vừa dứt lời thì bên dưới đã vang lên tiếng vỗ tay. Nó, nhỏ, hắc và cậu tiến lên cúi chào. Hắc bỗng quay sang nhìn nó. Lát sau, bắt gặp ánh mắt của nó, hắc vội quay qua chỗ khác.

- “Sao tự nhiên lại nhìn mình ta?” - Nó thầm nghĩ

Khoảng 7h30' tối, nó nhận được tin nhắn.

“Bar có việc, mọi người đến mau.” - Ken.

Nó khều nhỏ rồi cả hai lên đi thay quần áo và leo lên mô tô phóng đến bar Dark Corner.

- Chuyện gì? - Bước nó xuống xe, nó hỏi, giọng lạnh băng.

- Bang Devils cho người đến phá! - Ken báo cáo rồi bỗng hét lên - Silver Ice!

Nó quay lại, ngạc nhiên nhìn con em mình. Khoác trên mình bộ cánh màu xám cùng cái mặt nạ màu xám dính viên băng cũng xám nốt khiến Trúc Anh trở nên chững chạc hơn.

- Sao em lại đến đây? - Nó lo lắng.

- Thì em cũng là người của Angels mà! Hihi! - Trúc Anh vô tư trả lời khiến mặt nó tái mét. Có vẻ quyết định cho Trúc Anh vào Angels chính là sai lầm lớn nhất của nó. Vào Angels chính là dẫn thân vào thế giới ngầm mà một khi đã vào thì không thể bước ra.

- Chào Angels! - Bốn giọng con trai vang lên khiến nó, nhỏ và Trúc Anh giật mình. Bang Devils đã đến rồi.

3. Chương 2

- Chào Devils! - Nó lạnh lùng nhìn về phía bốn chàng trai. - Sao hôm nay các anh lại có nhã hứng đến đây vậy?

- Đến xem bar của các cô thôi cũng không được hả? - Fire lên tiếng.

Fire: NGUYỄN MINH HOÀNG (14 tuổi): Em trai hắc. Một tên đào hoa và cực kì cáo già.

- Hay là tới để thám thính và phá nát nơi này? - Silver Ice mỉa mai.

- Không nói nhiều! Lên đi anh em! - Hắc - Dark Lord - bang chủ Evils ra lệnh cho khoảng hơn 600 tên xông lên.

- Hai chị em mình chia đôi nhé, chị hai? - Silver Ice nhìn nó - Black Ruby - bang chủ Angels đang nở một nụ cười bí hiểm.

- Ok! - Nó nhìn em gái rồi quay sang hai cô bạn: Blue Sapphire - nhỏ Trang và Red Topaz - Hai cậu ngoài xem phim hành động đi!

Red Topaz: PHẠM HOÀI PHƯƠNG (17 tuổi): Bạn thân của nó và Trang bên Nhật. Giỏi võ không kém gì nó. IQ 289/300.

- Đồng ý! - Hai nàng ung dung ra ghế ngồi và nhâm nhi rượu.

- Game start! - Nó nói rồi cùng Silver Ice xông lên phía trước. Chưa đầy 2 phút, đàn em của hắc lần lượt gục xuống còn bọn hắc thì bất động.

- You win! - Silver Ice nhìn nó lắc đầu. Đúng là Black Ruby, làm gì cũng nhanh nhẹn

- Mấy tên này còn không đáng để chị phải dùng vũ khí mà! - Nó cười gian.

- Hai cô làm gì đó? Thả bọn tôi ra! - Monster hét lên.

Monster: TRƯỜNG THIÊN PHONG (17 tuổi): Bạn thân của hấn và cậu. Trầm lặng nhưng đã điên thì khỏi nói. Lãng tử và đào hoa (cái này để xem nàng xử chàng ra sao). IQ 288/300.

- Bọn tôi có giam các anh đâu mà thả? - Blue Sapphire cười.

- Thế cái này là gì? - Cậu cao giọng hỏi (Wow! Hôm nay anh Quân can đảm thật! Dám lớn tiếng với hai chị luôn!).

- "Được lắm Trần Minh Quân! Dám lớn giọng với tôi sao?" - Nhỏ nghĩ rồi nói - À, cái đó là công tay ABR mới nhất của tụi tôi ấy mà.

- Angels-Black Ruby? - Hấn giờ mới lên tiếng.

- Chính xác! - Red Topaz nói rồi nhìn nó - Sao?

- Thả! - Nó nói ngắn gọn rồi thả bọn hấn ra. Hấn liền lao đến, định giật cái mặt nạ đen của nó ra nhưng nó đã chặn lại.

- Đừng hòng nhìn thấy mặt tôi! - Nó đe dọa.

Bọn hấn tức lắm mà không làm gì được đành phải bỏ đi. Bọn nó cũng leo lên xe và chạy đường tắt đến bar Time - quán bar nhà nó.

- Alô! Cậu tới quán bar Time ngay đi. Tôi và Trang có chuyện muốn hỏi. - Vừa đến nơi, nó đã gọi ngay cho cậu. - 5 phút.

Mệnh lệnh ngắn gọn của nó khiến cậu lo lắng. Cậu liền cùng bọn hấn đến điểm hẹn.

Đến nơi, cậu cảm thấy có một luồng khí lạnh bao quanh mình. Biết có chuyện chẳng lành, cậu quay sang bảo hấn và mấy tên kia đợi ở ngoài, còn mình thì "hiền ngang" bước vào. Lo cho thằng bạn của mình, hấn cũng vào theo.

Tại phòng V.I.P 1.

Không khí u ám vẫn bao trùm căn phòng. Cậu và bọn hấn vừa bước vào đã bị ánh mắt sắc lẹm của nó làm cho rùng mình.

- Hình như tớ không nói là cậu được phép dẫn bạn theo? - Nó lạnh lùng nhìn cậu.

- Thì tại tiện đường nên đi chung thôi! - Cậu can đảm trả lời nó.

- Tiện đường từ bar Dark Corner về sao? - Ánh mắt nhỏ liếc cậu khiến cậu sợ hãi.

- Các cậu ... - Cậu ấp úng.

- Đúng! Bốn người bọn tôi chính là Angels! - Phương tiếp lời.

Câu trả lời của Phương khiến bọn hấn sửng sốt. Ba tiểu thư ngọc ngà của Lê gia và Huỳnh gia mà dẫn thân vào thế giới ngầm sao?

Thấy vẻ mặt của bọn hấn, nó nói

- Dù là người thừa kế nhưng dẫn thân vào đây thì sao? Chẳng phải các cậu cũng thế còn gì? - Vì bốn người bọn hấn biết gia thế của nó, nhỏ và Anh nên nó không cần giới thiệu.

- Hóa ra những người mà bọn này vất vả bao lâu để tìm hiểu lại là các cô! - Phong lên tiếng.

Còn hấn thì này giờ vẫn im lặng không nói. Trong đầu hấn lúc này hiện lại hình ảnh nó lúc ở bữa tiệc và lúc ở quán bar hoàn toàn khác nhau.

- "Cậu quả thật rất thú vị đấy, Lê Hoàng Dương Lam." - Hấn nghĩ thầm. Thằng em trai hấn cũng có cùng chung suy nghĩ, nhưng cái tên mà Hoàng nghĩ đến là: Lê Hoàng Trúc Anh.

4. Chương 3

- Đi về! Tôi và Trang muốn nói chuyện với cậu! - Nó nói rồi cùng cậu và mấy nàng kia rời khỏi bar. Bọn hắn ngạc nhiên nhưng rồi cũng đi ra. Đang đi thì cả bọn nó và hắn nhận được tin từ pama:

” Đến biệt thự Crystal ngay! ”

Biệt thự Crystal: biệt thự nơi nó, nhỏ và Trúc Anh đang ở. Biệt thự có hơn 20 phòng với đầy đủ tiện nghi (biệt thự này mang phong cách Á - Âu).

Nhận được tin, cả đám vội về biệt thự. Vừa bước chân vào phòng khách, cả đám đã cảm thấy lo lắng với vẻ mặt nghiêm nghị của các pama.

- Có chuyện gì vậy ạ? - Tuy nó hỏi vậy nhưng thực ra đã biết câu trả lời.

- Từ giờ mấy đứa ở chung! - Papa nó phán một câu xanh rờn.

- WHAT??? - Cả bọn hét lên.

- Papa nói thật ạ? - Nó ngồi xuống cạnh papa, mắt long lanh. Ánh mắt đó của nó làm tim ai đó lỡ nhịp.

- ” Minh sao vậy nè? Không phải mình đã có Aiko rồi sao? - Hắn nghĩ thầm.

++Hồi tưởng của hắn++

Trên một cánh đồng bồ công anh, có một cô bé với bộ váy trắng như thiên thần đang ngồi chơi với một cậu bé.

- Ichika, hát ình nghe đi! - Cô bé năn nỉ Ichika.

- Được rồi Aiko! - Ichika - hắn cười rồi cất tiếng hát. Aiko lắng nghe theo điệu nhạc và cười rất vui.

- Cậu cũng hát ình nghe đi Aiko! - Hắn nói.

- Được! - Aiko bắt đầu hát.

machi hazure no chiisana minato

hitori tatazumu shoujyo

kono umini mukashi-kara aru

hisoka na iitsutae

negai wo kaita youhishi wo

kobin ni irete

umi ni nagaseba itsunohika

omoi wa minoru dashou

nagare-te iku gurasu no kobin

negai wo kometa messe-ji

suiheisen no kanata ni

shizuka ni kieteku

kimiwa itsumo watashi no tameni

nandemo site-kureta noni

watashi wa itsumo wagamama-bakari

kimi wo komarase teta

negaiwo kanaete kureru kimi

mou inai kara
kono umini watashi no omoi
todokete morau no
nagarete-iku chiisana negai
namida to sukoshi no riguretto
tsumi ni kizuku nowa itsumo
subete owatta ato
nagare teiku gurasu no kobin
negai wo kometa messe-ji
suiheisen no kanata ni
shizukani kieteku
nagarete iku chiisana negai
namida to sukoshi no riguretto
mosimo umare-kawareru naraba.
(Rerget message - Kagamine Rin)

++Kết thúc hồi tưởng++

- Uhm! - Mama nó tiếp lời.

- Bọn ta đã cho người mang hành lí của mấy đứa đến rồi! - Papa hẳn nói rồi cùng các vị kia đi về. - Mấy đứa sẽ ở cùng nhau đến năm 20 tuổi rồi sẽ kết hôn theo hôn ước.

- Vâng! - Cả bọn trả lời, cái mặt ỉu xìu như bánh bao chiều.

- Thôi, lên nhận phòng! -Nó lạnh lùng.

Nó và hẳn lên lầu 2, nhỏ và cậu lên lầu 3, Trúc Anh và Minh Hoàng ở lầu 4, Hoài Phương và Phong thì ở lầu 5. Và đặc biệt, hai người một phòng.

#1: Phòng nó - hẳn (toàn màu đen nhạt).

- Cậu ngủ ở sofa, tôi ngủ trên giường. - Nó nói.

- Ngược lại! - Hẳn phản bác.

- PHÒNG TÔI, TÔI CÓ QUYỀN. - Nó kiên quyết, hét lên.

- Nhưng tôi là chồng chưa cưới của cậu! - Hẳn đáp trả rồi thản nhiên nằm lên giường.

- Cậu... - Nó tức lắm nhưng không làm gì được.

#2: Phòng nhỏ - cậu (toàn màu xám nhạt).

- Trang, tớ ngủ ở ...

- Sofa - pha! - Cậu chưa kịp hỏi thì nhỏ đã ngắt lời. Có vẻ như nhỏ vẫn còn giận việc lúc trước.

- Ok! - Cậu cười thảm thương rồi đi cất đồ cho hai người.

#3: Phòng Anh - Hoàng (màu bạc trắng).

Hai người này khỏi phải chia chát gì vì trong phòng có tới hai cái giường. Đây là yêu cầu của nó (thương em quá mà!).

- Chị cậu cưng cậu nhỉ? - Hoàng hỏi khi đã dọn đồ xong.

- Có gì không? - Trúc Anh hỏi lại.
- Tôi hỏi thử thôi! - Hoàng hơi khó chịu khi thấy Trúc Anh không trả lời mình.

#4: Phòng Phương - Phong (màu xanh đậm).

- Cậu ngủ ở sô - pha! - Phương lạnh lùng nói với Phong.
- Tại sao? - Phong hỏi.
- Cậu là con trai! - Phương trả lời tỉnh bơ.
- Cậu... - Phong ức lắm nhưng không dám cãi.

Sau vài trận cãi vã, mỗi căn phòng đều trở lại yên tĩnh. Mọi người đều đã ngủ say để chuẩn bị ột ngày mới.

5. Chương 4

Sáng hôm sau.

- AAAAAA... - Một tiếng hét chói tai phát ra từ phòng nó.

Số là đêm qua, vì hai người ngủ cùng giường nên nó đã dùng gối ôm làm ranh giới. Nhưng không hiểu sao, sáng nay nó vừa mở mắt dậy, đã thấy mình nằm trong vòng tay của hắn.

- Tên biến thái! - Nó nói rồi đạp hắn xuống giường.
- Ya! Tối qua cậu ngủ thế nào mà đạp hết gối đi, đã vậy còn quay sang ôm tôi nữa. Làm tôi cứ nghĩ là gối ôm nên mới ôm vào! Mọi chuyện do cậu làm chứ ai! - Hắn giả bộ tức giận nhưng trong lòng lại đang nín cười khi thấy vẻ mặt ngây ngô của nó.

Sự thật là tất cả mọi chuyện đều do hắn làm. Đêm qua lúc nó đang ngủ, thấy khuôn mặt nó quá đáng yêu, quá giống Aiko nên hắn đã ném mấy cái gối ôm xuống đất và ôm nó vào lòng.

Nghe hắn nói thế, nó đỏ mặt chạy vào nhà vệ sinh. Một lát sau, nó bước ra, khoác trên mình bộ đồng phục của học viện K&Q (King and Queen), khuôn mặt vẫn còn ửng hồng nhìn rất đáng yêu.

- Thật không ngờ bang chủ lạnh lùng của Angels mà cũng biết ngượng cơ đấy! - Hắn nói rồi cũng đi thay đồ.

Nó bỏ ngoài tai lời nói của hắn mà xuống lầu. Tất cả đã có mặt ở bàn ăn để ăn sáng.

- Trong phòng chị có chuyện gì thế? - Trúc Anh ngược lên hỏi khi nó vừa ngồi vào bàn.
- Không có gì! - Nó với tay lấy một miếng bánh sandwich.
- Không ...

- Không có gì mà sao cô hét ghê thế? - Phương chưa kịp hỏi gì đã bị Phong chặn họng làm Phương sôi máu nhưng cô cũng phải cố nhẫn nhịn.

- Tôi gặp ác mộng thì có liên quan đến cậu không? - Nó lạnh lùng nói. Cuối cùng thì nó cũng đã lấy lại được phong thái lạnh lùng vốn có của mình.

- Tên kia, sao giờ mới xuống? - Biết không nói lại nó, Phong quay sang hỏi hắn - kẻ vừa lặng lẽ ngồi vào bàn.

- Ngủ quên! - Cậu trả lời vô cùng ngắn gọn. Có vẻ hắn cũng đã quay lại với cái vẻ lạnh lùng vốn có của mình.

- Hôm nay chúng ta nhập học hả? - Cậu hỏi nó, nhỏ và Trúc Anh.

- Uhm! - Nhỏ trả lời, không thèm nhìn cậu lấy một lần làm cậu hơi buồn.

15' sau, tám con người này đã có mặt trước cổng học viện. Về ngoài nổi bật của họ đã thu hút tất cả những học sinh khi họ bước vào. Những lời bàn tán đều xoay quanh việc nó, nhỏ, hần và cậu là người thừa kế của

Tứ đại gia tộc và những người liên quan (Trúc Anh, Hoàng, Phương và Phong). Tuy vậy, tám người bạn của chúng ta vẫn thản nhiên như không nghe thấy và bước vào trong làm lễ khai giảng.

Sau lễ khai giảng, cả bọn cùng nhau đi nhận lớp. Trúc Anh và Hoàng học 8A1, còn sáu người kia học 11A1 (Học viện K&Q bao gồm từ lớp 6 đến lớp 12).

Đương nhiên, dù học lớp nào thì họ cũng có một lượng fan và anti- fan khá lớn do gia thế và vẻ ngoài của họ.

Giờ ăn trưa.

Cả bọn hiện đang có mặt tại canteen và chịu sự dòm ngó của rất nhiều người.

- Khó chịu lắm rồi nha! Ở trên lớp cũng bị soi, dưới này cũng bị soi. Trời đánh tránh bữa ăn mà! - Cậu bực mình khi cả đám đang ăn mà cứ bị ngó như sinh vật lạ.

- KHÔNG CÓ CHUYỆN GÌ THÌ ĐỂ BỌN TÔI ĂN! - Giọng nó không lớn nhưng sát khí quanh nó cũng đủ làm người khác sợ hãi.

- Bọn em ngồi đây được không? - Nó vừa dứt lời thì có ba đứa con gái bằng tuổi tụi nó và một đứa bằng tuổi Trúc Anh lại gần. Đám này trông có vẻ chảnh chọe.

- Không! - Hần từ chối thẳng thừng.

Nhưng bọn này mặt dày không nghe, vẫn ung dung ngồi xuống.

- Mặt dày thật! - Nhỏ mĩa mai

- Kệ tôi! - Một con nhỏ ngồi cạnh cậu - tên Thi - lên tiếng.

- Phương, điện thoại! Tôi không muốn bắt tay! - Nó ra hiệu.

Trong khi bốn chàng còn ngơ ngác thì Phương đã rút điện thoại ra gọi cho ai đó, nhỏ và Anh thì cười nhạt.

- Sắp có phim xem rồi! - Nó cười.

Nhưng họ chưa kịp làm gì thì lát sau, trên ti vi lớn của trường đã xuất hiện tin:

TỨ ĐẠI GIA TỘC PHÁT HIỆN BỐN LÔ HÀNG GIẢ TRONG KHO.

TẬP ĐOÀN MAI THI TRÊN BỜ VỰC PHÁ SẢN.

Tập đoàn Mai Thi: tập đoàn của gia đình bốn nhỏ kia

Trong bản tin chiếu cảnh bốn người trong ban giám đốc bị cảnh sát áp giải...

Những học sinh trong trường nghe xong bản tin thì bàn tán rất sôi nổi. Bốn con kia sốc quá cũng muốn ngất.

- Các cô đã làm gì Mai Thi của gia đình chúng tôi? - Mai chỉ mặt nó.

- Chẳng gì cả! - Nó vẫn điềm nhiên ngồi ăn.

- Vậy mà không có gì sao? - Nhỏ Vân tức giận chỉ vào màn hình ti vi.

- Về hỏi bố mẹ các cậu đi! - Nhỏ và Phương đồng thanh rồi cùng nó và Trúc Anh đứng lên.

- Các cô... - Hoa uất ức.

- Gieo gió gặt bão thôi! - Trúc Anh bỏ lại một câu đầy triết lí. Bốn chàng kia cũng ngơ ngác đi theo để trốn khỏi cái canteen giờ đang náo nhiệt hần lên sau cuộc nói chuyện.

Mới ngày đầu đi học mà có kẻ đã muốn gây sự với bốn nàng nhà ta rồi. Liệu họ có gặp chuyện gì không? Và tình cảm của họ với bốn chàng trai sẽ đi đến đâu đây?

6. Chương 5

- Có chuyện gì xảy ra vậy? - Phong hỏi khi cả đám đã lên lớp.

- Tớ nhớ đã kể với cậu rồi mà! - Cậu nhắc Phong.

- Ờ... - Phong ấp úng.

- Alô Ken, 11h mở 3ĐN!- Nó rút điện thoại ra và gọi cho Ken.

Nghe được cuộc điện thoại của nó, nhỏ, Phương, Trúc Anh và cậu mừng hết cỡ luôn, còn hấn, Phong và Hoàng thì không hiểu gì hết trơn.

- Tối nay 11h xả stress nhé! - Nó quay sang nói với cậu và ba nàng kia rồi nhìn hấn, Phong và Hoàng

- Đi không?

- Đi đâu? - Vẫn là vẻ mặt lạnh lùng nhưng giọng hấn thì có phần ngu ngơ.

- 3ĐN! - Cậu trả lời cho hấn và hai tên kia.

- Là " nó " sao? - Hấn giờ đã nhận ra.

- Uhm! - Nó gật đầu.

- Đi luôn! - Phong và Hoàng hưởng ứng.

Sau khi tan học, nó xách cặp đi trước, bỏ lại ba nàng kia.

- Nhanh lên, trễ giờ là chém đó! - Nó để lại mệnh lệnh.

Nghe mệnh lệnh của nó, ba nàng kia cùng cậu phóng đi. Cậu kéo tay nhỏ chạy thật nhanh. Bị nắm tay bất ngờ, nhỏ đỏ mặt định rút lại nhưng cậu nắm chặt quá nên nhỏ đành mặc cho cậu nắm, trong lòng cảm thấy rất vui. Ba tên kia thấy mọi người chạy đi như vậy cũng lò dò đi theo.

Quán Cake&Chocolate.

Lúc này trong quán rất đông học sinh, chủ yếu là học sinh của K&Q. Trong quán, nó đang đứng ở cương vị chủ quán và bán hàng cho khách, trên môi luôn hiện hữu một nụ cười tự nhiên. Nhỏ, Anh, Phương và cậu đang phục vụ khách, sự thân thiện của ba nàng kia luôn làm mọi người hài lòng, còn nụ cười của cậu làm biết bao cô gái phải lao đao.

- " Thăng Quân và bang Angels có nghề tay trái sao? " - Ý nghĩ này cùng xuất hiện trong đầu ba chàng kia. Họ tiến lại gần chỗ nó.

- Cho hỏi...- Phong ngập ngừng.

- Quán này là của tôi, tụi kia cùng làm phụ thôi! - Nó trả lời, phá bỏ mọi thắc mắc trong lòng ba người kia.

- Ngồi đi, lát nói chuyện! - Nó nói rồi quay lại làm việc, còn ba người kia thì kiếm một cái bàn mà ngồi xuống. Sự xuất hiện của họ làm những nữ khách hàng của quán muốn ngất. Ngồi nói chuyện đến 4h, nó đóng cửa quán rồi tám người liền về biệt thự.

- 7 tiếng nữa mới đi được, chán quá! - Tắm rửa xong, nhỏ nằm ra ghế sofa ở phòng khách.

- Thôi, vào ăn đi đã! - Nó cười.

- Cậu nấu sao? - Phương ngạc nhiên.

- Lâu lâu thử lại tay nghề thôi! - Nó nói rồi kêu mọi người vào bàn ăn.

Ăn cơm xong, cả bọn kéo nhau đi bar quây tung bùng. Ken có vẻ mệt với mấy người này. Đến 11h, 3ĐN (Đường đua địa ngục) mở cửa, nó tiên phong đi vào, trên mặt đeo cái mặt nạ đen đính viên ruby đen, mặc bộ đồ da cũng màu đen. Nhỏ đeo mặt nạ xanh đính viên sapphire xanh và mặc đồ màu xanh đen. Red Topaz đeo mặt nạ đỏ đính viên topaz đỏ và đồ cũng màu đỏ nốt. Còn Siliver Ice thì trung thành với màu xám bạc. Bọn hắn cũng ăn mặc như phong cách bình thường.

(Khi nào ở thế giới ngầm thì gọi bằng mật danh nha).

- CHÀO MỪNG MỌI NGƯỜI ĐẾN VỚI ĐƯỜNG ĐUA ĐỊA NGỤC! - Tiếng Ken vang lên làm cả trường đua náo nhiệt lên.

- HÔM NAY SẼ CÓ SỰ XUẤT HIỆN CỦA ANGELS VÀ DEVILS ĐÂY! - Câu nói của Ken làm cả hội trường hét lên, hét như ong vỡ tổ. Cũng phải thôi, Black Ruby và Dark Lord nổi tiếng quá mà.

Sau khi tiếng súng vang lên, nó, hắn và sáu người kia xuất phát. Trong mọi chặng đua, nó luôn là người dẫn đầu cho đến khi về đích.

- Phong độ vẫn tốt nha chị hai! - Siliver Ice nhìn nó khi cả bọn đã về đích.

Nó định nói gì đó nhưng tiếng của đám đông đã thu hút nó. Phía trên khán đài V.I.P, một chàng trai xuất hiện với nụ cười nửa miệng khiến bốn cô gái của Angels và cậu bạn hoàng. Nó định lao lên thì bỗng ngất đi. Siliver Ice thì khóc lay nó dậy. Hắn, Phong và Hoàng rất ngạc nhiên và tò mò về chuyện này nhưng rồi cũng vội về biệt thự xem nó thế nào. Tuy trong lòng hắn đã có Aiko nhưng với nó, hắn luôn có một cảm giác gì đó, không giải thích được.

Vậy chàng trai trên khán đài là ai mà khiến Angels cũng như cậu phải ngỡ ngàng đến vậy? Còn nó liệu có bị gì không?

7. Chương 6

Xin lỗi mọi người vì sự chậm trễ này. Đạo này Trân có nhiều việc quá nên không thể up truyện được.

- Chuyện gì vậy? - Hắn hỏi khi mọi người đã về tới nhà. Nó thì đã được đưa vào phòng.

- Xuống nhà đi! - Nhỏ kéo cả đám xuống phòng khách. Trúc Anh vẫn còn đang ngồi thút thút trên ghế sofa.

- Anh, em bình tĩnh đi! - Phương ôm Trúc Anh vào lòng.

- Mọi người ... mọi người ... cứ nghĩ là ... là ... anh ấy đã ... nhưng bây giờ ... - Trúc Anh nức lên.

- Lam và Trúc Anh có anh trai sao? - Phong hỏi.

- - Một cái gật đầu từ cậu.

- Vậy sao chị Lam có thể ... ? - Hoàng ngạc nhiên.

- 7 năm trước, anh hai và tôi đã phải gia nhập thế giới ngầm theo yêu cầu từ phía gia đình. Nói là gia nhập nhưng tôi không phải làm gì cả. Mọi việc đều do một tay anh hai lo hết. Nhưng 2 năm sau, Dimitri đã ra lệnh khử anh hai vì nghi anh ấy liên quan đến Chính phủ. Lần cuối cùng mọi người thấy anh ấy là lúc chiếc moto của anh ấy lao xuống vực. - Nó từ trên lầu đi xuống, giải thích ọi người hiểu.

- Lam! - Nhỏ ngạc nhiên. - Sao cậu ...

- Tớ không còn như hồi trước nữa đâu! - Nó cười nhìn nhỏ - Sau việc đó, tôi được đưa lên làm người thừa kế. - Quay sang hắn, Phong và Hoàng.

- Nhất định anh ấy còn sống! - Trúc Anh bật dậy, đi đến cạnh nó.

- Chị cũng nghĩ vậy! - Nó nở một nụ cười buồn.

Sáng hôm sau, nó và mọi người cùng nhau đi học. các học sinh trong trường lại tiếp tục bàn tán về bọn nó và hẳn khiến nó hơi khó chịu. Hôm nay có tiết Nhạc - môn học nó và hẳn thích.

- Hôm nay là ngày đầu các em học nhạc! Vậy có ai xung phong hát một bài không? - Cô Houki (dì của nó và Anh) hỏi. - À, mời em! - Chỉ vào nó.

Nó bước lên bục, nhận lấy micro và hát.

Tell me babe, how many do I shed my tears?

Every Heart Every Heart is not a gentle yet

Shall I do? I can never say my loneliness

Every Heart doesn't know so what to say oh what to do

was afraid of darkness cause I felt that I was left alone

So I prayed for help to the distant million stars

Round & round the planets revolve round the sun

And we always seek after love and peace forever more

Growing growing woe baby we can work it out

Look up at the sky every heart is shining all today

Show me now, What kind of smile do I e across

Every heart every heart can take a step towards the dreams

All of us what to take a lasting happiness

Whenever you feel sad, I wanna hold you

& give you a sound sleep

Someday every hearts gonna free and easy

We have peace of mind

Someday all the people find the way to love

Goes & goes the time goes on we are not alone

We live on together and we will find some precious things

Sometime we will smile sometime we will cry somehow

Don't forget believing yourself - Tomorrow's never die

There is the warm heart places on my mind

In my earlist day's there and it's so sweet

There are many stars they have talk with me so kind

They say yes always time's friend of mine so shine

Round & Round the planets revolve round the sun

And we always week after love and peace forever more

Growing growing woe baby we can work it out

Look at the sky every heart is shining all today
Goes & goes the time goes on we are not alone
We live on together and we will find some precious things
Sometime we will smile sometime we will cry somehow
Don't forget believing yourself - Tomorrow's never die...
(Every Heart English version - BoA).

- Hay quá! Em trình bày thêm một bài nữa được không? - Cô Houki đề nghị.

- Dạ. - Nó nghĩ thầm - ‘ ‘ Dì định giết con sao? ’ ’

Kodoku na kagakusha ni tsukurareta robotto
dekibae o iu nara “kiseki”
dakedo mada tarinai hitotsu dake dekinai
sore wa “kokoro” to iu puroguramu
ikuhyaku toshi ga sugi
hitori de nokosareta
kiseki no robotto wa negau
shiritai ano hito ga
inochi no owari made
watashi ni tsukutteta
“kokoro”

ima ugoki hajimeta kasoku suru kiseki
nazeka namida ga tomaranai...
naze watashi furueru? kasoku suru kodou
kore ga watashi no nozonda “kokoro”?
fushigi kokoro kokoro fushigi
watashi wa shitta yorokobu koto o
fushigi kokoro kokoro fushigi
watashi wa shitta kanashii koto o
fushigi kokoro kokoro fushigi
nande fukaku setsunai...?
ima kidzuki hajimeta umareta riyuu o
kitto hitori wa sabishii
sou, ano hi, ano toki
subete no kioku ni yadoru “kokoro” ga afuredasu
ima ieru hontou no kotoba
sasageru anata ni
arigatou... kono yo ni watashi o unde kurete

arigatou... isshoni sugoseta hibi o

arigatou... anata ga watashi ni kureta subete

arigatou... eien ni utau.

(Kokoro - Kagamine Rin)

- Còn ai muốn lên hát nữa không? - Cô Houki hỏi khi nó vừa xuống. - Mời em Vũ!

Hắn ung dung bước lên sân khấu. Cầm mic trên tay, hắn nhìn nó và cất tiếng hát.

I Want To Change The World

Keep on holding on your desire

You will get that shining love

That you can't wait to know

If you go on to get your goal

It's Wonderland!

I felt so worried when I spout out the time

Thinking of the future it lies

Cause I knew that there's nothin'

That I really want to know

And then I met you

So I could feel what you should know

I finally find a love

And now I'm really feeling her right

Cause the matter is gone

This is the way to love you

I Want To Change The World

Walk again, never miss the way

Don't be afraid I'm with you

And we could fly away

If you could stay with me forever

Change My Mind

Won't get lost if your passion's true

I'm gonna fly with you again

So you could spread your wings

And you will fly with me away

It's Wonderland!

Every single thing

The time and the flyin'

Til the day, I won't let you go

You will see that your desire will
be granted again
It's just the feeling
You understand the travel life
It won't be too bad to face
And then it probably you will see will not be to heart
If we could walk beside you
I Want To Change The World
Walk again, Fire against the wind
Don't be afraid to be true
Cause now you have to bring
The power of your smile in your face
Change my Mind
Keep on holding on your desire
You will get that shining love
That you can't wait to know
If you go on to get your goal
It's Wonderland!
I Want To Change The World
Walk again, never miss the way
Don't be afraid I'm with you
Now we can fly away
If you could stay with me forever
Change My Mind
Won't get lost if your passion's true
I'm gonna fly with you again
So you could spread your wings
And you will fly away with me away
It's Wonderland!

(Change the world English version - Lyrics)

- Bài nữa đi! - Cô Houki cười.

- Em muốn mời bạn Lam lên song ca với em! - Hắc thần nhiên nói.

Với sự ép buộc của dì mà nó miễn cưỡng lên sân khấu.

- Và bài hát có tên " Magnet ".

Nó ngạc nhiên nhìn hắc. Hắc sao biết bài này chứ? Bài này chỉ có nó và Ichika biết thôi mà.

(Kagamine Rin)

kabosoi hi ga kokoro no hashi ni tomaru
itsu no ma ni ka moehirogaru netsujou
watashi no chou fukisoku ni tobimawari
anata no te ni rinpun o tsuketa

(Rin & Len)

karamiau yubi hodoite
kuchibiru kara shita e to
yurusarenai koto naraba
naosara moeagaru no

(Rin & Len)

dakiyosete hoshii tashikamete hoshii
machigai nado nai n da to omowasete
kisu o shite nurikaete hoshii
miwaku no toki ni yoishire oborete itai no

(Kagamine Len)

sokubaku shite motto hitsuyou to shite
itoshii nara shuuchaku o misetsukete
“okashii ” no ga tamaranaku suki ni naru
ikeru toko made ikeba ii yo

(Miku & Luka)

mayoikonda kokoro nara
kantan ni tokete yuku
yasashisa nante kanjiru
shima nado nai kurai ni

(Rin & Len)

kurikaeshita no wa ano yume ja nakute
magire mo nai genjitsu no watashitachi
furete kara modorenai to shiru
sore de ii no dare yori mo taisetsu na anata

(Kagamine Rin)

yoake ga kuru to fuan de
naite shimau watashi ni
“daijoubu” to sasayaita
anata mo naite ita no

(Rin & Len)

dakiyosete hoshii tashikamete hoshii

machigai nado nai n da to omowasete

kisu o shite nurikaete hoshii

miwaku no toki ni yoishire oboretai

(Rin & Len)

hikiyosete magunetto no you ni

tatoe itsuka hanarete mo meguriau

furete ite modorenakute ii

sore de ii no dare yori mo taisetsu na anata-

(Magnet - Kagamine Rin & Len)

Giọng hát của hai người hòa quyện vào nhau làm không gian như lắng đọng lại. Nó dường như thoát khỏi cái vẻ ngoài lạnh lùng của mình mà hát....

8. Chương 7

- Ghê nha! - Nhỏ chộc khi nó và hấn vừa xuống.

Nó và hấn chỉ im lặng về chỗ. Cả hai đang mãi theo đuổi những suy nghĩ của riêng mình. Cho đến giờ ra chơi, nó vô thức chạy lên sân thượng, bỏ lại mọi người phía sau.

- " Hai ơi, em phải làm sao đây? Ichika đã trở về rồi nhưng em không muốn đối mặt với cậu ấy! Em ... em ... " - Nó nhìn lên trời, hai hàng nước mắt lăn dài. - Tại sao lại là cậu chứ? Tại sao cậu lại là Ichika chứ?

- Vì đó là định mệnh Aiko! - Hấn từ đâu tiến tới, đặt tay lên vai nó.

Nó dần quay lại, ngược khuôn mặt đắm nước mắt nhìn hấn.

- Cậu làm gì ở đây vậy? - Nó cố lau đi những giọt nước mắt còn vương lại.

- Để trả lời câu hỏi của cậu! - Hấn kéo nó ôm vào lòng.

- Buông tôi ra! - Nó đánh vào ngực hấn. Tuy đau nhưng hấn vẫn cứ ôm nó.

- Tại sao trước đây lại bỏ đi? - Hấn hỏi.

- Tôi ... - Bị hấn hỏi như vậy, nó lúng túng không biết trả lời thế nào. Bỗng ...

- Reng! Reng! - Tiếng chuông vang lên từ điện thoại nó. Hấn liền buông nó ra.

- " Cảm ơn em đã gọi cho chị, Ken! " - Nó thầm nghĩ rồi bắt máy. - Alô!

- Chị ơi, ở bên cạnh có chuyện rồi! - Ken hoảng hốt báo cáo.

- Chuyện gì? - Nó lo lắng. - Có lấy được hàng không?

- Được nhưng Demetri đang ở đây và ... có cả anh Tuấn nữa! - Ken ngập ngừng.

Bịch!

Chiếc điện thoại rơi xuống đất (tiếc cái Iphone 5 quá!), chủ nhân của nó thì sững sờ.

- Có chuyện gì vậy? - Hấn hỏi, trong ánh mắt hiện lên tia lo lắng.

- Gọi hộ tôi ba người kia! - Nó cố chạy thật nhanh.

Hấn cũng chạy xuống canteen để gọi mọi người. Bọn họ cũng theo nó chạy đến chỗ bên cạnh.

Tới nơi, họ thấy nó đang ôm một người con trai, bên cạnh là Ken và đám đàn em với lô hàng.

- Ken, chuyện gì ... ? - Nhỏ và mọi người chạy lại, thấy người con trai đó thì nhỏ, Phương, Trúc Anh và cậu rất bàng hoàng. - Anh ... anh Tuấn! - Cả ba lắp bắp, ngạc nhiên không nói nên lời. Thấy anh bị thương, họ liền gọi cấp cứu.

Bệnh viện Central.

Sau khi được cấp cứu, anh Tuấn được chuyển sang phòng hồi sức. Nó chỉ thẩn thờ ngồi nhìn anh, bên cạnh là Trúc Anh với vẻ mặt tương tự.

- Thôi, hai người đừng lo lắng quá! Anh ấy nhất định sẽ tỉnh thôi mà! - Nhỏ động viên.

- Uhm! - Nó cố nặn ra một nụ cười để trấn an nhỏ.

2 tiếng sau.

Nó vừa bước vào phòng thì thấy anh Tuấn đã tỉnh và đang nói chuyện với mọi người.

- Anh hai! - Nó khẽ gọi, những giọt nước mắt lại rơi. Nó chạy lại ôm lấy anh. - Anh ác lắm! Làm em, cái Anh và gia đình đều lo cho anh, anh có biết không hả?

- Anh xin lỗi! - Anh Tuấn vuốt tóc nó. - Từ giờ anh sẽ không rời xa mọi người nữa. Và anh cũng nói luôn, anh có người yêu rồi nha!

- CÁI GÌ??? - Nó (lúc này đã bỏ anh ra), nhỏ, Trúc Anh, Phương và cậu hét lên.

- Làm gì mà hét ghê thế? - Tuấn ngạc nhiên.

- Khai mau, người yêu của anh là ai? - Trúc Anh tra khảo.

- Hay thật! Thời gian qua anh dám trốn nhà đi kiếm người yêu hả? - Nó chọc.

- Cô ấy là chị của Quân - Trần Minh Ngọc! - Tuấn nói.

- HẢ??? - Hét lần 2.

- Hèn gì dạo này chị ấy ít gọi về là vì vậy! - Cậu gật gù.

- Khi nào xuất viện, anh phải dẫn chị dâu về ra mắt ba mẹ nghe chưa? - Trúc Anh chống nạnh.

- Em yên tâm đi! Anh Tuấn nhất định phải dẫn về thôi. Chứ không, cái Lam nó mà méc là chết! - Phương góp vui.

- Mấy đứa này! - Tuấn tức mình. Tại sao tụi nó luôn lấy anh ra chọc nhỉ?

Ba tên kia thấy ba cô gái của mình vui vẻ thì cũng rất vui. (T/g: Ai là cô gái của các người thế? Hấn, Hoàng và Phong *đồng thanh* : Kệ bọn ta! Mi đừng tò mò, lo viết đi T/g *nghĩ thầm* : Không nói ta cũng biết. Chẳng qua ta muốn các người tự khai thôi! Hứ!). Ngày hôm nay quả là một ngày vui với tất cả. Nhưng liệu nó có kéo dài lâu không?

9. Chương 8

Khi nghe tin anh Tuấn trở về, pama nó rất vui. Ngày anh xuất viện, nó đã bị pama bắt nấu tất cả những món anh thích.

- Tức quá! Anh hai về thì được pama chiều dễ sợ! - Nó tức giận, trút lên con cá mà nó đang sơ chế.

- Cậu bình tĩnh đi! - Hấn bước vào bếp.

Nghe hấn nói, nó cũng bình tĩnh hơn. Nó tiếp tục công việc của mình. Hấn cũng mặc tạp dề vào và phụ nó nấu ăn.

- Cậu cũng biết làm sao? - Nó ngạc nhiên nhìn hắn.

- Thế cậu nghĩ con trai thì không nấu ăn được à? - Hắn cười.

Thấy nụ cười của hắn, trái tim nó đập nhanh hơn. Lúc hắn nhìn nó, mặt nó ửng hồng, vội quay lại làm tiếp. Nó như vậy làm hắn buồn cười.

- Cậu có biết bọn kia đi đâu không? - Nó ngượng ngùng hỏi.

- Không biết, sáng giờ cả lũ biến đi đâu chả thấy tăm hơi! - Hắn trả lời.

Sau câu trả lời đó, cả hai im lặng làm việc cho đến khi ...

- A! Đau quá! - Vì mãi nghĩ đến hắn mà nó đã cắt phải tay.

- Cẩn thận chứ! - Hắn cầm tay nó cho vào miệng mút rồi đưa ra phòng khách để băng bó.

Bị hắn nắm tay như vậy, mặt nó lại đỏ tới tận mang tai. Mọi hành động của hắn dành cho nó đã bị sáu người nhìn thấy và quay phim lại (và chủ mưu là anh Quân nhà ta).

- Cái đám kia núp chi ngoài đó?. - Hắn lên tiếng. Mọi người biết bị phát hiện nên đành đi vào.

- Haha! Coi như bọn này chưa thấy gì hết nhá! - Cậu kéo cả đám lên lầu nhưng đã bị nó gọi ngược lại.

- Give me your phone! - Nó ra lệnh, giọng sắc lạnh đến gai người.

- Lam à, bọn này có làm gì đâu? - Nhỏ giả nai hỏi.

Trong lúc đó, cậu đã kịp gửi cho các vị trưởng bối của Tứ đại gia tộc. Nhận được video, pama nó và hắn thì quá tự hào, các vị kia thì buồn vì mấy đứa kia không chịu tới luôn. Pama liền nhắn tin cho nó và hắn với nội dung như sau:

” Pama tự hào về con. Thăng Quân gửi cho pama cái video hai đứa thân mật. Cố lên nha con! ”

Đọc xong tin nhắn, mặt nó và hắn tối sầm lại, liếc xéo cậu làm cậu toát mồ hôi hột. Năm người còn lại thì chẳng hiểu cái khí khô gì cả.

- Chị/Anh hai, sao thế? - Trúc Anh và Hoàng đồng thanh.

- TÊN QUÂN CHẾT TIẾT! - Nghe nó và hắn hét lên như vậy, bọn kia đã hiểu phần nào.

- Ai biểu cậu gửi cho các vị trưởng bối? Thống nhất là chỉ chúng ta xem thôi mà! - Nhỏ day nghiêng nhìn cậu.

Lúc đưa anh Tuấn về nhà, trong bữa ăn, cả bọn không nói với nhau câu nào. Tuấn, Ngọc - chị của Quân và các vị trưởng bối biết chuyện gì rồi nên cũng chỉ nói chuyện với nhau, để chúng tự giải quyết.

10h, bar Time.

- Cậu có biết đã gây ra chuyện gì không hả? - Nó đập bàn.

- Tớ biết mà! Làm ơn tha cho tớ đi! - Cậu méo mào nhìn nó và hắn.

- Muốn bọn này tha thì phải làm cho bọn này một việc! - Hắn khế nỡ nụ cười tinh quái làm cậu muốn nổi da gà.

- ” Lạy trời, mong cho tên này đừng kêu con làm ôsin cho hắn! ” - Cậu nghĩ thầm.

Thế nhưng, ông Trời lại không nghe thấu lời thỉnh cầu của cậu. Cái hình phạt mà hắn, hay chính xác hơn là nó đưa ra làm cậu muốn té ngựa.

- Cậu phải làm ôsin cho Trang! Thời hạn bao bao lâu là do Trang quyết!

Nghe nó nói thế, nhỏ mừng lắm. Cuối cùng cũng có cơ hội để quản lí cậu rồi.

- ” Trời ơi, thế này thì chết tôi thật rồi. Tại sao ông Trời không giúp con? ” - Cậu khóc thầm (Ông Trời : Ta xin lỗi nhưng ta không thể! Cái này là do ăn ở thôi con à. Nhưng ta làm vậy cũng để con ở cạnh người con yêu rồi mà. T/g : Quá đúng! Cậu *điên tiết* Hai người ...).

Cuộc đời cậu giờ đây sẽ là địa ngục khi bị bà chủ kiêm cô gái cậu thích quản lí. Liệu cậu có thể sống sót để nói ra tình cảm của mình dành cho cô ấy không?

P/S: Phù, cuối cùng cũng xong chương 8 rồi! Chắc là hơi dở nhưng mong mọi người ủng hộ nha. Chương sau Trân sẽ cho couple Hoàng - Trúc Anh ra lò trước.

10. Chương 9

4h sáng hôm sau.

- NGUYỄN MINH HOÀNG, TÔI GIẾT CẬU! MAU ĐỨNG LẠI ĐÓ! - Tiếng hét của Trúc Anh làm mọi thứ rung chuyển, chim chóc bay tán loạn (sức công phá kinh thật!). Mọi người đang ngủ thì cứ tưởng là động đất.

- Động ... động đất hả? - Hấn bò dậy hỏi.

Nhưng đó không phải là động đất mà còn tệ hơn thế bởi vì Thế chiến thứ 3 đang xảy ra.

Rầm

Xoảng

Keng

Những âm thanh ấy liên tục vang lên trong phòng Trúc Anh và Hoàng khiến mọi người lo lắng chạy lên xem (Riêng Phong và Phương thì phải chạy xuống).

- CHUYỆN GÌ VẬY? - Nhỏ bịt tai lại, hét lên hỏi.

- KHÔNG BIẾT! - Nó cũng hét đáp trả. - ĐỂ MỞ CỬA RA MỚI BIẾT ĐƯỢC.

Nó đập cửa (Cửa*khóc ròn* Tôi làm gì nên tội chứ?) và nhìn thấy một cảnh tượng: Trúc Anh ôm cái chần trong người, mặt đỏ lựng, còn Hoàng thì đang méo mếu, vừa né những thứ mà Anh ném, vừa cố giải thích gì đó. Nó đứng hình, lắp bắp không nói nên lời.

- Chị hai! - Trúc Anh òa khóc khi thấy nó. Nó vội vàng chạy vào và phát hiện ra trên người con bé chỉ có độc nhất một chiếc khăn tắm.

- CẬU ĐÃ LÀM GÌ EM GÁI TÔI? - Nó điên tiết nhìn Hoàng.

- Chị Lam, mọi người! Em không làm gì cả! Mọi người nghe em giải thích đi. - Hoàng méo mặt nói.

- Cậu nói đi! - Nhỏ đập bàn. Lúc này là 4h15 sáng và mọi người đang ở dưới phòng khách (Anh Tuấn và chị Ngọc thì ở nhà riêng nên chưa biết chuyện nhưng chắc sẽ sớm biết thôi).

- Em ... ! - Hoàng cố tránh những ánh mắt đang soi mói mình.

Flashback

Lúc 3h30 sáng.

Trúc Anh đang ngồi may may đan đan cái gì đó. Vì không muốn những thứ mình đang làm bị bay đi nên cô đã không bật quạt. Ngồi một lát, người cô đã ướt vì mồ hôi, cô vội cất đi và đi tắm. Nghe tiếng xả nước, Hoàng giật mình thức giấc. Nhìn sang chiếc giường trống không bên cạnh, Hoàng biết là ai trong nhà tắm. Cậu không để ý nữa mà nằm xuống ngủ tiếp. Nhưng không hiểu sao đôi mắt cậu không thể nào nhắm lại được. Những hình ảnh về Trúc Anh luôn chiếm lấy đầu óc cậu. Một mõi, Hoàng ra sô - pha ngồi.

Trong nhà tắm.

Trúc Anh đang cố xả đi những suy nghĩ về Hoàng. Chẳng biết tại sao dạo này cô lại nghĩ về cậu ta nhiều thế. Mới nghe anh Vũ, anh Quân và anh Phong bàn về sinh nhật cậu ta, cô đã lo đan khăn tặng rồi.

- " Không lẽ mình đã thích cậu ta rồi ư? - Cả hai cùng nghĩ.

Lát sau, Trúc Anh bước ra, khoác trên mình một chiếc khăn tắm. Định đi ra ghế sofa - pha nhưng lại bị ngã do tối + trơn và trượt tới gần ghế. Hoàng nghe tiếng động cũng đứng dậy nhưng vấp té và ngã đè lên người Trúc Anh, đã thế còn kiss môi chạm môi nữa chứ.

- AAAAA ... - Trúc Anh hét lên làm Hoàng cũng giật mình đứng dậy và bật đèn lên.

- Là cậu hả? Tôi ... - Hoàng đứng hình khi thấy chiếc khăn tắm của Trúc Anh tuột xuống, để lộ ... (cái này không dám nói tiếp, ai hiểu sao thì hiểu!).

- Trúc Anh, cậu ... - Hoàng lắp bắp quay đi.

- TÊN BIẾN THÁI! TÔI GIẾT CẬU! ĐÃ CUỐP FIRST KISS CỦA TÔI, CÒN ... - Nói đến đây, Trúc Anh đỏ mặt không nói nữa, vội kéo khăn lên, leo lên giường và trùm chăn che lại.

Sau đó thì mọi người cũng biết rồi đấy.

End flashback

- Vậy em tính sao? - Nó quay sang Trúc Anh.

- Em không biết! - Trúc Anh lí nhí, cúi mặt xuống. - Cứ để em tính ă!

- Ok! Thôi, mọi người nghỉ ngơi đi rồi còn đi học. - Hân nói, liếc nhìn thằng em làm Hoàng hơi sợ.

Trên đường đi học, Trúc Anh không nói chuyện với Hoàng lấy một câu. Mấy bữa trước, cô còn nói vài ba câu nhưng bây giờ thì câm như hến. Hoàng cũng vừa buồn vừa ngại. Ngồi trong lớp, cậu bỗng nghĩ ra một sáng kiến.

6h tối hôm đó.

- Trúc Anh, tôi muốn mời cậu đến một nơi, coi như là để xin lỗi nha. - Hoàng nói.

- Tôi ... tôi mệt rồi! - Trúc Anh luống cuống.

Không để Trúc Anh nói tiếp, Hoàng đã kéo tay cô đi đến một nông trại (tự sắm đấy!). Ở đây được thấp sáng bởi những ánh nến được xếp thành hình trái tim.

- Đây là ... - Trúc Anh ngỡ ngàng khi thấy Hoàng dẫn mình đi đến chỗ xếp nến.

- Trúc Anh, tớ ... tớ thích cậu. Làm bạn gái tớ nhé? - Hoàng bất ngờ nói.

Trúc Anh hơi bất ngờ trước lời tỏ tình của Hoàng. Cô lúng túng không biết phải nói ra sao.

- Nếu cậu còn phân vân thì trả lời sau cũng được! - Hoàng có vẻ buồn.

- Tớ ... tớ đồng ý! - Trúc Anh nhỏ nhẹ.

- Thật sao? - Hoàng sung sướng ẵm cô nhảy cẫng lên.

Trúc Anh cũng rất vui dù trong lòng cô vẫn còn giận Hoàng chuyện lúc sáng. Khung cảnh lãng mạn như thế này thì cần được ghi lại. Và có người đã giúp tác giả làm việc này.

- Hai đứa này ghê thật! Thích nhau lâu rồi mà giấu! - Nó núp sau bụi cây nói nhỏ.

- Hay là tụi mình cũng ... - Cậu nói thầm với nhỏ nhưng nhỏ đã gạt phắt đi.

- Nói nhảm! - Nhỏ phang một câu làm cậu đứng hình.

- Haha! - Mấy người kia xúm lại cười.

Hôm nay quả thật là một ngày đáng nhớ đối với tất cả mọi người. Nhưng liệu niềm vui này có kéo dài được lâu không?

11. Chương 10

Dành tặng Yuukio_chan, Tieuchieu2004 và KnYu23.

Một ngày mới lại đến.

Không hiểu sao hôm nay, trong lòng nhỏ có cảm giác lo lắng, bồn chồn. Nhỏ dậy làm VSCN và định réo luôn "ôsin" của mình dậy nhưng khi thấy cậu ngủ rất ngon, nhỏ lại không nỡ gọi.

Đột nhiên, cậu ngồi bật dậy và ngó nhỏ.

- Tớ ngủ quên mất! - Cậu lật đật ngồi dậy.

- Không sao, còn sớm mà! - Nhỏ cười làm cậu ngẩn ra vài giây.

- Dù sao tớ cũng phải dậy để làm việc chứ không hai "tảng băng di động" kia giết tớ mất. - Cậu nói rồi đi làm VSCN. Ở phòng dưới, có hai người không hẹn mà cùng ...

- Hắt ... xì! - Nó và hắt cùng nghĩ. - "Bộ có đứa nào nói xấu mình hả trời?" .

Lát sau, khi mọi người dậy thì đã ngửi thấy một mùi thơm nức mũi từ dưới bếp lên.

- Chà, lâu lắm rồi mới thấy Quân nấu ăn lại nha! - Nó xuống lầu, mĩa mai.

- Lam, tớ không mượn ... - Định nói tiếp là "không mượn cậu mĩa mai" nhưng thấy hắt liếc mình, cậu lại không nói tiếp. - "Tên Vũ này hình như thích Lam rồi hay sao í." - Cậu nghĩ.

Lúc ngồi ăn.

- Không ngờ anh Quân nấu ăn ngon thật! - Hoàng bốc cậu lên mây nhưng rồi lại ném cậu xuống bằng một câu nói phũ phàng. - Ôsin cấp cao có khác!

Mọi người đang ăn thì suýt sặc vì cười. Cậu thì tối sầm mặt lại, liếc xéo Hoàng làm Hoàng lạnh sống lưng.

Kết thúc bữa sáng, mọi người lại cùng nhau đến trường. Hoàng với Trúc Anh cứ nắm tay đi kè kè nhau làm fan girl + boy của cả hai ngưỡng mộ + ganh tị. Cậu cũng cứ đi sát cạnh nhỏ làm mấy fan girl tức chết nhưng không làm gì được. Phong và Phương vẫn cứ chí chọe nhau như mọi ngày. Hắt thì đột nhiên nắm tay nó cùng đi thì nó bất ngờ lắm nhưng lại không muốn rút ra. Không hiểu sao khi được hắt nắm tay như vậy, trong lòng nó lại cảm thấy rất ấm áp.

Giờ ra chơi.

Cậu kéo nhỏ xuống canteen trước, bỏ đám kia đi sau. Nhỏ ngồi xuống cái bàn cũ chờ cậu mua đồ ăn ọi người. Bỗng con nhỏ Thi bước đến chỗ nhỏ, nói gì đó và cùng nhỏ đi ra sân sau. Cậu mua đồ ăn về không thấy nhỏ đâu thì rất lo lắng, vội để đồ ăn lên bàn và đi tìm.

Ở sân sau.

- Cô muốn gì? - Nhỏ lạnh lùng hỏi Thi.

- Tôi muốn cô tránh xa anh Quân ra! Anh ấy là của tôi. - Thi hùng hồn tuyên bố.

- Quân là của cô? Nực cười! - Nhỏ nói rồi bỏ đi, trong lòng có chút khó chịu.

Thấy thái độ đó của nhỏ, Thi cười nham hiểm. Không biết cô ta định giở trò gì đây.

Lúc ra về.

Nhỏ hậm hực bỏ về trước. Thấy nhỏ như vậy, cậu bảo mọi người về trước rồi đuổi theo. Khi qua đường, có một chiếc ô tô lao đến định đâm nhỏ nhưng nhỏ không biết. Chỉ đến khi có tiếng hét thì nhỏ mới hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- TRANG, CẦN THẬN! - Cùng lúc đó, một vòng tay quen thuộc ôm lấy nhỏ và cả hai lăn sang một bên. Chiếc xe lao tới, người trong xe có vẻ tức giận khi không đạt được mục đích. Những người đi đường đều sợ hãi trước cảnh tượng này.

- Không sao chứ? - Cậu lo lắng khi thấy mắt nhỏ rơm rớm.

- Sao không để tôi chết đi, cứu tôi làm gì? - Nhỏ bật khóc khi thấy vết thương đang rỉ máu trên tay cậu.

- Ngốc! Vì cậu là người tớ yêu mà! - Cậu ôm nhỏ vào lòng nói.

Nghe cậu nói thế, nhỏ càng khóc to hơn. Hóa ra, bao lâu nay cậu yêu nhỏ, vậy mà nhỏ lại không hay.

12. Chương 11

Dành tặng Yuukio_chan và Tieuchieu2004.

Lúc cậu và nhỏ về nhà đã cảm thấy bầu không khí ẩm đạm trong phòng khách.

- Có chuyện gì xảy ra vậy? - Hấn hỏi khi thấy trên tay cậu có một vết băng trắng.

- À, tớ bị té thôi mà! - Cậu cười trừ.

- Chắc chứ? - Nó lườm. - Hay là có tai nạn?

- Thì ... - Nhỏ ngập ngừng rồi ngồi xuống kể lại mọi chuyện ọi người.

- Chuyện này chắc nhỏ Thi gây ra rồi. Phải cho cô ta một bài học mới được! - Phương hùng hồn định đứng lên.

- Thôi đi! Sao cô biết là nhỏ Thi làm? - Phong kéo Phương ngồi xuống. - Phải điều tra cho kĩ đã chứ!

- Không phải cô ta thì là ai? Cậu bệnh cô ta à? - Phương tức tối.

- Tôi ... - Phong định nói gì đó nhưng khi thấy Phương làm mặt lạnh lại thôi.

- Chuyện này để tớ điều tra! Dám động đến Trang thì tớ sẽ không tha đâu! - Cậu tức giận rút điện thoại ra.

- Mau điều tra cho tôi về chiếc xe BMW 79GX - 7629 và thông tin chủ nhân của chiếc xe. Nội trong hôm nay phải có! - Cậu nói với trợ lý của mình.

- Vâng! - Đầu dây bên kia trả lời.

- Thôi, chuyện qua rồi mà! - Nhỏ cười nói rồi đưa cậu lên phòng.

Thấy nhỏ vui vẻ như vậy, nó và Phương cũng vui lây.

- Chán quá, không biết khi nào bọn mình mới thoát kiếp F.A Lam nhỉ? - Phương khều nó. - Tớ thì chắc không bao giờ quá. - Giọng cô đột nhiên trở nên buồn bã hẳn.

- Kìa chị Phương! - Trúc Anh cười buồn.

- Lam không F.A! Cô ấy có tôi mà! - Hấn bá đạo khẳng định.

- Ai ... ai nói tôi có cậu? - Nó hơi đỏ mặt.

- Chị vợ, chị đỏ mặt kìa! - Hoàng cười.

- Này, tôi là chị vợ của cậu hồi nào? Tôi còn chưa đồng ý chuyện của cậu và em gái tôi mà! - Nó quay sang lườm Hoàng.

- Này, anh sao vậy Phong? - Hoàng né câu nói của nó và chuyển sang Phong - người từ nãy giờ cứ ngồi yên như pho tượng.

- ... - Vẫn im lặng.

- Thôi, tớ ra ngoài đây, lát tớ về! - Phương như sức nhớ ra điều gì bèn đứng dậy.

- Uhm! Nhớ về sớm! - Nó gật đầu.

- Chị Phương lại ra chỗ anh ấy à? - Trúc Anh hỏi sau khi Phương đã đi.

- Uhm. Chị không biết khi nào Phương mới quên được anh ấy đây! - Nó chậm rãi nói, có phần buồn thay cho Phương.

- Tôi ra ngoài! - Phong chợt lên tiếng rồi phóng đi.

Trên một cánh đồng cỏ.

Phương đang đứng trước một ngôi mộ nhỏ, trên bia có hình một người con trai cùng tên người đó: TRƯƠNG THIÊN MINH.

- Anh Minh, không ngờ đã 3 năm rồi nhỉ? 3 năm kể từ cái ngày đó! - Phương nhìn ảnh người con trai. - Anh sống có tốt không? Còn em, em chẳng thể nào quên được anh cả. Em trai anh sống cũng rất tốt, anh ... anh ... yên tâm đi. - Phương nức nở.

Phía sau một cái cây gần đó có một người con trai đang đứng. Thấy Phương khóc, người đó rất đau lòng. Người đó hướng bức ảnh trên mộ mà nói khẽ.

- Anh hai, sao anh lại là mối tình đầu của cô ấy chứ?

P/S: Có lẽ chap này hơi nhảm nhưng chap sau nhất định sẽ hay hơn và gay cấn hơn. Mọi người nhớ ủng hộ Trân nhé!

13. Chương 12

Dành tặng Yuukio_chan.

Buổi tối.

- Được, tôi hiểu rồi! Mọi chuyện tôi sẽ giải quyết! - Cậu ngồi dưới phòng khách nghe điện thoại, sát khí tỏa ra dữ dội.

- Chuyện gì thế? - Phương đang loay hoay trong bếp, ngó ra hỏi.

- Đã tìm ra kẻ hại Trang! - Giọng cậu sắc mùi thuốc súng. - Là nhỏ Thi.

Nghe cậu nói, nó đang ngồi bấm cái gì đó trên máy tính bỗng nhếch môi cười. Phen này có phim hay xem rồi.

- Thế cậu định thế nào? - Nhỏ ngồi cạnh hỏi.

- Mai tớ sẽ xử cô ta! Động vào cậu là cô ta không yên đâu. - Cậu tức giận nói.

- Thôi, mọi chuyện mai tính. Ăn bánh đi! - Phương mang bánh ra mời.

- Ủa, mà Hoàng và Trúc Anh đâu? - Nhỏ hỏi nó.

- Kêu là đi chuẩn bị cho sinh nhật nhóc Hoàng! - Nó cầm lấy miếng bánh.

- Khi nào vậy? - Phương tò mò.

- 6 ngày nữa! - Hấn trả lời. - Có ai thấy tên Phong đâu không?

- Không biết nữa! - Cậu lắc đầu.

Trong lúc này, ở bar D.M.

Phong đang ngồi uống rượu một mình. Lúc biết anh mình chính là mối tình đầu của Phương, cậu như người mất hồn vậy. Không biết từ khi nào, trong lòng cậu đã có hình bóng của Phương.

- Anh, uống với em nha! - Một con ả từ đâu tới ngồi cạnh Phong.

- Biến đi! - Phong liếc xéo cô ả.

Thấy Phong vậy, cô ả cũng không dám ở lại. Phong cứ ngồi uống rượu cho tới khuya.

Ở nhà.

- Sao tên này giờ chưa về chứ? - Phương lo lắng đi qua đi lại.

- Cách! - Cửa phòng mở, Phong loạng choạng bước vào. Cũng may có tụi đàn em đưa về tới nhà. Phương vội đỡ cậu lên giường và chăm sóc cho cậu.

- Phương, tớ yêu cậu rất nhiều! Cậu có hiểu không? - Phong nói rồi chìm vào giấc ngủ. Phương lắc đầu, cứ nghĩ chắc do Phong say nên mới nói vậy.

Sáng hôm sau.

Phong ôm đầu ngồi dậy. Cũng do hôm qua uống nhiều quá nên hôm nay đầu cậu nặng trĩu.

- A, cậu tỉnh rồi hả? - Phương từ ngoài vào, mang cho cậu cốc sữa. - Uống đi!

- Cảm ơn Phương! - Phong cầm lấy ly sữa.

- Sao hôm qua lại đi uống nhiều thế? Có biết là tôi lo lắng không? - Phương đánh mạnh vào ngực Phong.

- Cậu lo cho tôi hả? - Phong hỏi. - Vậy mà tôi nghĩ trong lòng cậu chỉ có anh hai tôi thôi chứ? - Giọng cậu trầm lại.

- Phong, tôi ... - Phương ấp úng. - Đó chỉ là trước đây thôi. Bây giờ, người tôi quan tâm là ...

- Là ai thế? Là ai? - Phong hỏi dồn.

- Cậu. - Phương lí nhí.

- Cậu nói gì cơ? Tôi không nghe! - Phong vờ ngoáy ngoáy tai.

- Không nghe thì thôi, không nói lại! - Phương giận dỗi đứng lên.

- Tôi yêu cậu! - Phong bất ngờ kéo cô lại và ôm vào lòng. Phương ngỡ người trước câu nói đó. Vậy ra đêm qua, lời nói đó của Phong là thật lòng.

- Tôi cũng vậy! - Phương nở nụ cười hạnh phúc.

P/S: Thế là đã xong chương 12 rồi. Mọi người có đóng góp hay ý kiến gì cứ nói nha để Trần sửa chữa!

14. Chương 13

Đến trường.

Mọi con mắt đổ dồn về phía bốn chiếc xe mui trần sang trọng trước cổng. Họ đã quen với việc là tâm điểm của mọi sự chú ý nên cũng chẳng để ý lắm. Ai cũng ghen tị, ngưỡng mộ, tiếc nuối, bla bla ... với họ vì những mỹ nam, mỹ nữ như họ đều đã có người trong mộng.

- Ngày nào cũng thế này chắc chết quá! - Phương than.

- Kệ đi! - Phong nói rồi khoác tay Phương cùng đi. Đám còn lại thì nhìn nhau với vẻ nham hiểm. Chắc lúc sáng đã xảy ra cái event gì rồi. Nó và Trúc Anh thì rất vui khi Phương có thể quên đi mối tình đầu để chấp nhận Phong. Cậu đi cùng nhỏ, khuôn mặt đờ đờ sát khí. Nhỏ chỉ lắc đầu khi thấy cậu như vậy.

- Tôi cần gặp Lý Kim Thi! - Cậu nói lớn. Thi nghe tên mình thì lo sợ nhưng vẫn bước ra. Đám đông hiếu kì đứng xem.

- Anh muốn gặp em? - Thi sợ sệt hỏi.

- Chắc cô biết vì sao tôi muốn gặp cô chứ? - Cậu hỏi.

- Em ... em không biết! - Thi ngập ngừng.

- Đừng nói là không biết! - Nó lạnh lùng nói.

- Tự xem đi! - Cậu ném cho Thi một xấp hồ sơ.

Thi sợ hãi, đôi tay run lấy bầy cầm xấp hồ sơ.

- Em ... em xin lỗi! - Thi nói. - Em làm vậy là vì em yêu anh mà.

- Ha! Yêu tôi sao? Nhưng tiếc thật, tôi yêu cô ấy, không phải cô! - Cậu ôm nhỏ vào lòng như để khẳng định.

- Tôi chưa cho xe tông cô là còn may đó. - Cậu nhìn Thi đe dọa.

- Anh ... - Thi cắn môi. - Nhưng không vì chuyện này mà phá hợp đồng.

- Thay mặt Tứ đại gia tộc, tôi công bố: Hủy hợp tác với tập đoàn Mai Thi. Lý do: Mai Thi đã nhập hàng giả vào kho. - Nó cầm tờ giấy đọc. - Thế đã được chưa?

Thi bỏ đi, mọi người xung quanh bàn tán xôn xao. Những nhân vật chính của chúng ta cũng lên lớp. Hấn nắm tay nó cùng đi nhưng nó lại ngại nên định rút tay ra mà không được. Phía sau họ, có một cô gái trông rất tức giận, liếc nhìn nó và nói thầm, chỉ mình cô ta nghe.

- Lê Hoàng Dương Lam, tôi nhất định sẽ cướp anh ấy khỏi cô!

P/S: Sorry mọi người vì chương này hơi ngắn. Trân hứa chương sau sẽ dài hơn, mong mọi người tiếp tục ủng hộ nha!

Câu hỏi vui.

Cô gái xuất hiện cuối cùng là ai? (có quan hệ với Thi).

15. Thông Báo

Thời gian này Trân sắp kiểm tra 1 tiết (do sắp nghỉ Tết nên kiểm tra khá nhiều) nên chưa cho ra chương mới được. Đã thế cái máy tính nó lác thê nào mà bộ truyện " Hạnh phúc hóa hư không " mất rồi. Vậy nên tuần sau Trân sẽ ra chương mới.

MONG MỌI NGƯỜI VẪN ỦNG HỘ TRÂN NHA!

P/S: Bật mí chương 14.

- Tại sao lại đối xử với tôi như vậy? - Hấn hỏi, đôi mắt ánh lên vẻ đau thương.

- Vì tôi không yêu cậu! - Nó trả lời, quay mặt đi để không phải đối diện với hấn.

Hấn không nói gì nữa mà lạnh lùng bỏ đi. Thấy hấn đi rồi, nó buông tay chàng trai kia ra, ngồi phịch xuống đất. Nước mắt nó cứ không ngừng rơi. Xin lỗi! Xin lỗi Vũ! Hãy quên tôi đi và sống hạnh phúc. Nó vẫn khóc, khóc cho nó và cho cả tình cảm của cả hai ...

16. Chương 14

Part 1.

Đạo gần đây, nó rất vui. Tuy không thể hiện ra nhưng mỗi khi đi cạnh hắn, nó luôn cảm thấy hạnh phúc.

- Đạo này cậu sao vậy?
- Sao là sao? - Nó giật mình khi nghe nhỏ hỏi.
- Ngắm tên đấy say sưa thế. Muốn yêu rồi hả? - Phương chọc, hướng ánh mắt về phía hắn.
- Không ... không có! - Nó ấp úng.
- Hai lần không có bằng một lần có nha chị hai! - Trúc Anh cũng hòa vào với đám kia trêu nó. Cậu và Phong cũng định châm chọc vài câu nhưng thấy hắn ngóc đầu khỏi máy tính, cậu lo lắng kêu mọi người.
- Nói xấu gì thế? - Chất giọng lạnh lùng của hắn làm ai cũng nổi hết cả da gà.
- Không có gì. Bọn này đi chơi trước đây. - Phong nói rồi kéo mọi người đi.
- Đây ... - Nó ngượng ngùng nhìn hắn. Hắn thấy nó như vậy thì khỏi mỉm cười. Hắn gấp máy tính rồi xê lại gần nó.
- Sao thế? - Hắn hỏi và ôm lấy nó.
- Buông ra! - Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng nó lại muốn được hắn ôm như thế này.
- Anh không buông! - Hắn liền thay đổi cách xưng hô.
- Sao lại xưng anh, chúng ta bằng tuổi mà! - Nó ngạc nhiên nhìn hắn. Tên này muốn gì đây hả trời.
- Em nên nhờ anh sinh trước em một tháng nha! - Hắn nham hiểm nhìn nó. - Vậy nên, em buộc phải gọi anh là anh.
- Vô duyên! - Nó cố đẩy hắn ra.
- Nếu em không nghe lời thì anh sẽ phạt em bằng cách này! - Hắn nói xong liền hôn môi chạm môi. Việc này làm nó đứng hình.
- Anh ... - Nó lắp bắp khi hắn đã rời môi mình.
- Cuối cùng em cũng chịu kêu anh là anh rồi! - Hắn cười.

Nó im lặng nhìn hắn, mặt nó lúc này từ trắng bệch chuyển sang đỏ ửng. Hắn bèn lên tiếng để phá bỏ sự ngượng ngùng của nó.

- Em có muốn đi chơi không?
- Đợi em một chút! - Nó vô thức buông ra một câu rồi bỏ một mạch lên phòng và đóng cửa lại.
- " Trời ơi, sao bang chủ bang Angels như mình mà lại sợ tên đó chứ? " - Nó nghĩ thầm rồi bỏ đi thay đồ.

Khoác trên mình chiếc quần đùi jean cùng một chiếc áo thun trắng in hình Kagamine Rin và Len (Mọi người thông cảm nha. Tại dạo này Trân bị nghiện Vocaloid cùng cặp đôi Rin và Len nên cho thêm vào thôi!) cùng mái tóc dài thả tự nhiên và đôi giày Converse màu đen cá tính, nó đã hớp hồn được hắn.

* Vũ' s POV *

Tôi đứng dưới lầu chờ cô ấy. Sao mà thay đồ lâu thế không biết. Đúng là con gái. Tôi cứ đi lại liên tục. Chừng năm phút sau, tôi nghe tiếng cô ấy đi xuống và tôi như bất ngờ khi thấy cô ấy khác hẳn ngày thường. Ôi trời đất quỷ thần ơi, con có phải đang nằm mơ không? (Ông trời *cười hiểm* Con không mơ đâu con trai!).

- Anh làm sao thế? - Cô ấy đập vào vai tôi.
- Ồ đi thôi! - Tôi giật mình tỉnh lại và kéo tay cô ấy đi.

* Lam' s POV *

Biết ngay là anh ấy sẽ như thế mà. Tôi cười thầm trong lòng. Suốt đường đi, anh ấy lại quay sang nhìn tôi. Đến nơi, anh dẫn tôi đi chơi rất nhiều trò, anh ấy tạo cho tôi cảm giác an toàn.

Sau khi chơi xong, anh bảo tôi đứng đợi anh đi mua nước. Lúc đó, tôi liền nhận được một tin nhắn.

” Không quên chuyện của ba năm trước chứ. Chỉ còn gần một năm nữa cho thỏa thuận thôi. Và bắt đầu từ bây giờ, cuộc vui sẽ chính thức bắt đầu.

Kí tên

J. ”

Đọc được tin nhắn này, tôi cảm thấy bàng hoàng. Không lẽ hạnh phúc của tôi lại trôi qua nhanh như vậy ư?

* Tác giả' s POV *

Có chuyện gì đã xảy ra vậy? Liệu nó sẽ giải quyết chuyện này thế nào đây?

17. Chương 14 (tiếp)

Part 2.

* Vũ's POV *

Tôi đi mua nước về thì thấy cô ấy đang cầm điện thoại trên tay, vẻ mặt thì bồn chồn. Tôi liền chạy lại chỗ cô ấy.

- Lam, em sao vậy? - Tôi lo lắng hỏi.

- À, em không sao đâu. Anh mua nước xong rồi hả? - Cô ấy cười trấn an tôi.

- Nước của em này! - Tôi đưa ly trà sữa chocolate cho cô ấy.

- Cảm ơn anh! - Lam vui vẻ lấy ly nước. Thấy nụ cười tự nhiên của cô ấy, trong lòng tôi cũng bớt lo lắng. Có lẽ tôi đã quá đa nghi rồi.

* Tác giả' s POV *

Chơi đã đời, cả hai mới chịu về nhà. Lúc này trời cũng đã chạng vạng tối. Vừa bước vào nhà, nó đã thấy vẻ mặt lo lắng của mọi người.

- Có chuyện gì vậy mọi người? Trúc Anh đâu? - Nó liền hỏi khi không thấy cô em gái của mình đâu.

- Vừa mất tích cách đây 5 phút! - Nhỏ mệt mỏi nói làm nó muốn ngã quỵ. Cũng may hấn đứng gần đó nên kịp đỡ nó.

- Ai ... ai bắt? - Nó lắp bắp hỏi nhưng thực ra cũng đã biết câu trả lời.

- Là J. - Câu trả lời của Phương làm nó ngã phịch xuống đất. Tại sao J lại bắt đầu sớm như vậy chứ? Tại ... tại sao?

- Lam! - Hấn lo lắng gọi tên nó nhưng nó không nói gì cả mà vội chạy lên phòng thay quần áo rồi xuống nhà.

- Cho em đi với! - Hoàng nhìn nó cũng đủ hiểu là nó đi đâu.

- Hoàng, chị khuyên em không nên đi theo! - Phương kéo Hoàng ngồi xuống.

- Nhưng ... - Hoàng định nói gì đó nhưng đã bị cậu ngăn lại.

- Mọi người đều biết em lo cho Anh nhưng em cứ để Lam lo đi. - Cậu nói.

Nó không nói gì mà đi thẳng ra gara và phóng xe đi. Chiếc xe của nó lao vun vút trên đường khiến những chiếc xe khác phải tránh. Nó dừng lại ở một nhà kho. Phía trước đang có người chờ sẵn.

- Thả con bé ra! - Nó lạnh lùng nhìn người đó.

- Bình tĩnh! - Người đó cười rồi ra hiệu cho đàn em mang con bé đến chỗ nó. Trong lòng nó cũng thở phào nhẹ nhõm khi thấy Anh không sao.

- Nếu muốn mọi người xung quanh cô an toàn thì hãy tránh xa tên Vũ ra đi! - Người đó nói rồi quay lưng đi.

- Người bên phe của Hà Mai sao J? - Nó hỏi làm J chột khựng lại.

- Không phải! - J nói rồi cùng đàn em đi mất.

Nó không nói gì nữa mà đưa Trúc Anh về nhà. Mọi người ai cũng vui vẻ khi hai người về nhà an toàn.

- Chăm sóc Anh giùm tôi! - Nó giao Trúc Anh cho Hoàng rồi về phòng.

Lúc nó về tới thì hấn đã ngủ. Nó ngồi xuống ngắm khuôn mặt hấn và đặt lên trán hấn một nụ hôn cùng một lời nói thầm chỉ mình nó nghe.

- Em yêu anh và cũng xin lỗi anh, Lâm Vũ!

P/S:Phần này hơi ngắn nhưng mong mọi người ủng hộ nha. Part 3 nhất định sẽ rất hấp dẫn.

18. Thông Báo

Vì một số lý do nên mình sẽ đổi cách xưng hô cho dễ gọi:

Nó - Lam

Hấn - Vũ

Nhỏ - Trang

Cậu - Quân

Nhưng lâu lâu cũng gọi nó, hấn, nhỏ, cậu cho khỏi lộn.

Mọi người tiếp tục ủng hộ mình nha.

19. Chương 14 (cuối)

Part 3.

- Lam đâu rồi mọi người? - Vừa dậy, Vũ đã chạy ào xuống nhà tìm nó.

- Ờ ... không biết! - Quân nói, giọng có vẻ hơi ấp úng. - Sao hôm nay dậy sớm thế, có phải ngày đi học đâu?

Vũ không trả lời mà lấy điện thoại ra gọi cho nó.

- " Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được! ".

- " Cô ấy làm gì mà không nghe máy chứ? " - Hấn nghĩ.

Mấy người kia từ trên lầu đi xuống, ánh mắt họ nhìn hấn chứa vẻ cảm thông.

- Tôi đi tìm Lam, không ăn sáng! - Vũ vội chạy ra ngoài, Hoàng định cản anh trai mình lại nhưng Trúc Anh không cho.

- Không sớm thì muộn chuyện này cũng phải diễn ra thôi. Cậu cứ kệ họ đi.

Vũ tìm Lam ở khắp nơi, kể cả những nơi nó hay đến nhưng vẫn không thấy. Hấn đi dọc công viên thì thấy một bóng người rất quen thuộc đang đứng cạnh ai đó.

- Lam! - Hấn gọi to. Lam giật mình quay lại nhưng chàng trai đứng cạnh nó vẫn không có động tĩnh gì.

- Chuyện gì? - Lam lạnh giọng hỏi hấn.

- Em ... em sao vậy? - Vũ sững người. - Em đi đâu vào sáng sớm vậy?

- Kệ tôi! - Nó vẫn giữ thái độ lạnh lùng nhưng trong giọng nói đã có chút đau lòng.

- Anh là bạn trai em mà, sao ... - Hấn chưa nói hết câu đã bị chàng trai đứng cạnh nó chặn họng.

- Cô ấy không phải bạn gái cậu! Mà là bạn gái tôi!

- Cái gì? - Hấn bất ngờ nhìn nó. Nhận được cái gật đầu từ nó, con tim hấn như bị đâm một nhát. Còn đối với nó, nó như bị đâm ngàn mũi dao vậy nhưng hấn lại không hề biết. Giờ đây, trong lòng hấn chỉ còn sự căm hận đối với nó và cũng có chút gì đó chua xót.

- Tại sao lại đối xử với tôi như vậy? - Hấn hỏi, đôi mắt ánh lên vẻ đau thương.

- Vì tôi không còn yêu cậu! - Lam trả lời, quay mặt đi để không phải đối diện với hấn.

Hấn không nói gì nữa mà lạnh lùng bỏ đi. Thấy hấn đi rồi, nó buông tay chàng trai kia ra, ngồi phịch xuống đất. Nước mắt nó cứ không ngừng rơi. Xin lỗi! Xin lỗi Vũ! Hãy quên tôi đi và sống hạnh phúc. Nó vẫn khóc, khóc cho nó và cho cả tình cảm của cả hai ...

20. Chương 15

* Đây có thể là chương cuối của bộ truyện này. Nhưng sẽ có ngoại truyện cho các cặp đôi. Mọi người tiếp tục ủng hộ nha *.

+++++

Part 1

8 năm sau.

- Này, chúc hai đứa hạnh phúc nha! - Quân vui vẻ nhìn hai nhóc trước mặt mình.

- Cảm ơn ông anh. Thế khi nào ông anh mới định kết hôn thế? - Hoàng cười nhìn Quân và kéo Trúc Anh về phía mình.

- Khi nào chị em khỏi thì Trang mới chịu lấy anh. - Quân lắc đầu nhìn Trang đang đưa Lam tới.

- Chị! - Trúc Anh chạy tới chỗ nó.

- Này Hoàng, nhớ chăm sóc em gái chị cho tốt nha! - Nó ngồi trên xe lăn, được Trang đẩy tới chỗ em gái mình.

- Yes, madam! - Hoàng dậm chân theo kiểu nhà binh làm mọi người bật cười. Đã 8 năm rồi nó không cười rồi. 8 năm kể từ cái ngày định mệnh đó. Lam mãi mê suy nghĩ mà không biết có người đang đi tới chỗ mình.

- Dì Lam! - Tiếng kêu của một cô bé vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của nó.

- A, Linh Đan đáng yêu của dì. Mẹ cháu đâu? - Nó xoa đầu Linh Đan hỏi.

- Tớ đây. - Phương vui vẻ đi tới, bên cạnh là Phong. Cặp này vừa cưới 2 năm trước và đã có một cháu gái.

- Chúc hai đứa hạnh phúc! - Phong đến bắt tay với Hoàng và quay sang Quân. - Khi nào cưới thế?

- Tháng sau! - Quân trả lời làm Trang giật mình. Nhỏ định nói gì đó nhưng nó lại lên tiếng trước.

- Đừng vì tớ mà lỡ hạnh phúc của cậu! - Câu nói của nó được mọi người gật đầu hưởng ứng.

- Nhưng ...

- Thế chẳng lẽ em không yêu anh sao? - Quân giương bộ mặt đáng thương nhìn nhỏ làm nhỏ lúng túng. Nhỏ sao lại không yêu Quân chứ. Chỉ là nhỏ không nỡ nhìn nó cô đơn thôi. Nhỏ đành thở dài.

- Ừ thì tháng sau!

- Em nhớ đấy! - Quân cười, ôm nhỏ vào lòng. Nó cười nhẹ nhìn họ.

- Quân, Hoàng, Phong, 8 năm qua ... 8 năm qua Vũ sống thế nào? - Nó dè dặt hỏi. Câu hỏi này khiến mọi người như hóa đá. Hoàng không biết phải trả lời thế nào.

- Vẫn tốt, vẫn khỏe! - Quân lên tiếng để trấn an nó nhưng nó lại không nói gì. Nó biết, cậu nói vậy chỉ để nó yên tâm thôi. Chứ nó biết, hẳn giờ đang sống trong đau khổ và hận thù mà chính nó là người trực tiếp gây ra cho hẳn suốt 8 năm qua. Nó không rõ hẳn có biết nó còn sống hay không nhưng nếu hẳn nghĩ nó đã chết thì nó hi vọng hẳn sẽ được hạnh phúc. Nó lặng lẽ đẩy xe ra một khu vườn ở nhà thờ và chợt nhớ lại kí ức đen tối 8 năm về trước.

Flashback

Nó cố gắng lê từng bước chân nặng nhọc về nhà. Quân vội chạy ra đỡ lấy thân hình như muốn sụp đổ của nó. Chàng trai lúc này đứng cạnh nó lúc này cũng về theo.

- Anh Mạnh! - Trúc Anh nhìn Mạnh - anh họ của Trúc Anh và nó.

- Cái Lam sốc lắm đấy! Mấy đứa liệu mà an ủi nó! - Mạnh nói rồi đứng lên. - Anh phải đi gặp chị Thư đây! Mà Tuấn biết chuyện chưa? - Trước khi ra khỏi cửa Mạnh chợt hỏi. Nhận được cái gật đầu từ nhỏ, Mạnh chỉ thở dài rồi bỏ đi.

- Chị hai! - Trúc Anh gọi nó nhưng nó không nói gì mà lững thững đi lên lầu thay quần áo. Nó mặc một bộ đồ đen ôm sát cơ thể, bên hông còn giắt thêm một cây súng ngắn.

- Cậu ... cậu đi đâu vậy hả Lam? - Phong hỏi khi thấy nó ăn mặc như vậy.

- Kệ tôi! - Nó gắt lên, leo lên một chiếc moto dựng ngoài cửa và phóng đi thật nhanh. Trang thấy lo bèn cùng mọi người lên đi theo nó.

Ở một khu đất trống cạnh vực sâu.

- Tới rồi sao? - J nhìn nó.

- Bây giờ kết thúc được chưa? - Nó lạnh giọng nói, lôi khẩu súng ra, lên nòng rồi chĩa về phía J.

- Bình tĩnh chứ! Không muốn biết lý do của thỏa thuận này sao? - J cười, tiến lại gần về phía nó làm nó phải đi vòng, súng vẫn chĩa về phía J.

- Lý do gì? - Nó bị J dồn về phía mép vực thì hơi loạng choạng nhưng J vẫn tiếp tục tiến tới. J cũng rút một khẩu súng, lên nòng và hướng về nó, hay chính xác hơn là chĩa thẳng vào tim nó.

- Là vì tôi yêu em, Lam! - Sau câu trả lời của J thì ...

- ĐOÀNG!!! - Một, à không hai tiếng súng cùng lúc vang lên. Hai bóng người, một quỵ xuống, một ngã xuống vực. Mấy bóng người trong bụi cây lao về phía vực kêu thất thanh.

- Lam / Chị Lam!

21. Chương 15 (cuối)

Part 2

Tiếng còi xe cấp cứu inh ỏi nhưng nó chỉ nằm đó và không cảm nhận được gì cả. Khi đến bệnh viện, nó cũng không nghe được những người xung quanh nói gì mà trong đầu nó lúc này nghĩ đến hân. Hân giờ này chắc vẫn chưa biết chuyện, nhưng nó mong hân sớm biết để có thể quên nó.

- Các cháu ở ngoài đi, bác sẽ cố gắng cứu con bé! - Một vị bác sĩ tiến tới, nói với mọi người rồi đi vào phòng cấp cứu.

- Bác Wen, hãy cứu chị ấy! - Trúc Anh nhìn vị bác sĩ ấy khẩn cầu. Hoàng đứng bên cạnh ôm chặt lấy cô.

Một tiếng.

Hai tiếng.

Ba tiếng.

Một thời gian dài trôi qua mà đèn phòng cấp cứu vẫn còn sáng. Những con người bên ngoài lòng như lửa đốt, lo lắng không yên.

- Sao lâu vậy chứ? - Phương cứ đi qua đi lại trước cửa phòng làm mọi người chóng mặt nhưng cũng không ai nói gì. Trong lòng họ lúc này chỉ lo lắng cho nó. Lúc đó, đèn phòng cấp cứu vụt tắt, ông Wen đi ra.

- Bác Wen, chị ấy sao rồi ạ? - Trúc Anh chạy lại chỗ ông Wen, sốt sắng hỏi.

- Con bé đã tạm thời qua cơn nguy kịch, nhưng ... - Ông Wen ngập ngừng. Nhìn nó như vậy, người làm bác như ông thật không khỏi xót xa.

- Nhưng sao ạ? - Trang hỏi, mong là nó sẽ không sao.

- Tuy đã qua cơn nguy kịch nhưng con bé vẫn đang mê man. Có thể tỉnh lại hay không còn phụ thuộc vào ý chí. Nếu con bé không muốn tỉnh lại thì... thì cái chết ... không sớm thì muộn cũng sẽ đến.

Nghe ông Wen nói, những người có mặt ở phòng cấp cứu khi đó đều bàng hoàng. Mọi người chạy nhanh đến phòng hồi sức - nơi nó vừa được chuyển tới.

- Xin chị đẩy, tỉnh lại đi mà! - Trúc Anh bật khóc lao đến chỗ nó. Lúc này, các vị trưởng bối của Tứ đại gia tộc, anh Tuấn và những người khác đã có mặt. Mẹ nó như muốn sụp đổ khi thấy nó trở nên như vậy.

- Lam, tỉnh lại đi! Đừng như vậy nữa! - Trang nắm tay nó, cố gắng để không khóc. Nhưng sao nước mắt vẫn cứ rơi thế này. Phương ở bên cạnh cũng không kìm được, cô ôm Phong mà khóc nức nở. Quân tức mình lao ra khỏi bệnh viện, chạy đến bar Hell. Tuấn thấy vậy cũng đi theo.

Tại bar Hell.

Hân đang ngồi một mình trong phòng V.I.P 2 - nơi tập trung của Devils. Trên bàn la liệt những chai rượu rỗng, dưới đất cũng toàn là mảnh thủy tinh vỡ, giống như con tim hân lúc này.

- Mà còn ngồi đây được à? Mà có Lam thế nào không hả? - Quân túm lấy cổ áo hân, cách xưng hô cũng đã thay đổi.

- Kệ tao! Mà quên cô ta là người đã đá tao trước sao? Tránh ra! - Hân cố gắng đẩy Quân ra.

- Lam sắp chết rồi, và mà có biết là vì ai không? - Quân cố gắng kìm chế để không cho hân một đòn.

- Tao không quan tâm đến sự sống chết của cô ta! - Tuy trong lòng hân rất lo lắng nhưng lại nói khác để phủ nhận sự lo lắng của mình.

- Là vì ... - Quân định nói nhưng đã bị một giọng nói khác ngăn lại.

- Em nói chuyện đó với tên khốn này làm gì? - Tuấn từ ngoài cửa đi vào. - Không cần nói gì hết!

- Anh Tuấn! - Quân ngạc nhiên nhìn Tuấn. Cậu buông hấn ra và bỏ đi, để mặc hấn và Tuấn bên trong.

- Tôi chỉ muốn nói với cậu một điều. Cậu hãy tỏ ra thông minh một chút, đừng quá ngu ngốc nữa!

Nói xong, Tuấn trở về bệnh viện, để hấn bar với cái tin gây chấn động đó.

- " Lam sắp chết sao? Không thể nào! Chuyện gì đã xảy ra vậy chứ? " - Hấn hoang mang với những câu hỏi đang bay nhảy trong đầu. Hấn rất muốn lao đến bệnh viện ngay bây giờ nhưng một suy nghĩ khác đã níu giữ hấn lại.

- Là cô ta đã đá mình, sao mình phải quan tâm cô ta chứ? Cô ta chết đi càng tốt. - Hấn tự nhủ rồi lại tiếp tục lao vào rượu.

Ở bệnh viện.

Trúc Anh, Trang và Phương vẫn đang ở bên nó. Ba chàng trai kia thì đợi ở ngoài.

- Cậu không nói cho thằng Vũ biết sao? - Phong hỏi, ánh mắt lo lắng nhìn mấy cô gái bên trong.

- Định nói thì hấn bảo không quan tâm, anh Tuấn giận quá không cho nói! - Quân thở dài nói rồi nhìn Hoàng.

- Em tưởng là anh ấy hiểu chị Lam nhưng hóa ra không phải! - Hoàng thở dài.

* Lam's POV *

Trong tiềm thức của tôi

- Chị tỉnh lại đi!

- Tỉnh lại đi Lam!

Những tiếng kêu của mọi người làm tôi bừng tỉnh. Thế nhưng tôi đang ở đâu thế này. Xung quanh tôi bây giờ là một không gian trắng xóa. Tôi lang thang trong cái không gian đó và chợt thấy một bóng người đang lại gần

- Bà ... bà nội! - Tôi reo lên khi thấy nội và cũng hơi hoảng sợ. - Con chết rồi sao ạ?

- Con chưa chết. Nội đang ở trong tiềm thức của con thôi! Vậy con định sẽ không tỉnh lại sao?

- Con không muốn sống nữa, chỉ bằng cứ như vậy mà chết cho rồi! - Tôi trầm giọng trả lời nội và lại nghĩ tới Vũ. Chắc bây giờ anh ấy đã biết tình trạng của tôi.

- Con định để mọi người lo lắng cho con sao? Anh em, bạn bè đang chờ con tỉnh lại đấy!

- Nhưng con ... con đã phản bội một người. Và con ... - Nó ngập ngừng nhìn nội.

- Cái chết không phải là cách trừng phạt bản thân. Con chết đi sẽ làm người đó đau khổ hơn thôi! Không chỉ người đó, kể cả bạn bè, gia đình và nội cũng sẽ rất đau khổ khi con chết! - Nội hiền từ nhìn tôi rồi biến mất. Có lẽ nội nói đúng. Tôi cố gắng tìm đường thoát cái không gian này. Thế nhưng hành trình này thật gian nan ...

* End flashback *

Tôi không nghĩ hành trình giành lại sự sống ỉnh lại khó khăn đến vậy. Phải mất 2 năm tôi mới tỉnh lại nhưng đôi chân lại bị liệt và phải mất thêm vài năm để tập vật lý trị liệu. Tuy bây giờ tôi đã có thể đi lại nhưng vẫn phải ngồi xe lăn như một người tàn phế. Có lẽ đây là quả báo mà ông trời giành cho tôi ...

* Tác giả 's POV *

Đang miên man trong dòng suy nghĩ thì một cái tên làm cho nó giật mình mà trốn vào một góc nào đó.

- Anh hai/ Vũ! - Hoàng và mọi người gọi tên hấn. Hấn xuất hiện trong một bộ vest lịch lãm, vẻ lạnh lùng điển trai thu hút bao ánh nhìn. Nó chính là không thể quên được cái con người này.

- Xin lỗi vì đến trễ! Có nhiều việc phải giải quyết ở tập đoàn nên giờ anh mới tới được. Chúc hai đứa hạnh phúc! - Hấn cười nhìn thẳng em trai.

- Cảm ơn anh hai! - Trúc Anh cười đáp lễ. Từ xa nhìn hần, nó cảm thấy hơi lạ. Nó cứ nghĩ 8 năm qua ắt hần hần phải có bạn gái mới rồi chứ. Sao không ai đi bên cạnh thế này?

- Vẫn không kiếm bạn gái à? - Phong hỏi và câu trả lời của hần đã giúp nó giải thích thắc mắc.

- Từ khi biết chuyện thì tớ đã không thể quên được Lam rồi, tâm trí đâu mà tìm bạn gái chứ? - Hần cười chua chát nhưng rồi cố gắng vui vẻ trở lại để đám cưới không chìm trong hoài niệm. - Thế hai người khi nào mới cưới thế? Tớ đang mong đấy!

- Tháng sau thôi! Cậu lo mà chuẩn bị tiền mừng đi! - Quân cười trả lời hần. Không khí trở nên vui vẻ hơn. Còn nó đứng từ xa nghe thấy câu nói của hần liền bật khóc. Nó không ngờ hần đã biết hết mọi chuyện. Chị Ngọc từ xa tiến lại gần nó, cố gắng an ủi nó. Nó ôm lấy chị khóc nức nở ...

Tháng sau, vào đúng ngày sinh nhật hần.

Đám cưới của Quân và Trang diễn ra thật vui vẻ ở một bãi biển. Nó ngồi dưới, cười vui vẻ nhìn con bạn mình. Cuối cùng thì những người thân của nó cũng được hạnh phúc rồi. Chỉ còn nó là cô đơn thôi.

- Lam, ra đây! - Trang trong bộ lễ phục cô dâu kêu nó lại. Nó đứng dậy tiến lại chỗ bạn mình. Hai tuần qua nó đã có thể đi lại nên hôm nay nó mới quyết định lái xe và tự đi đến đây.

- Chuyện gì thế? - Nó nhìn đám bạn nhưng không ai trả lời nó mà chỉ cười.

- Đi theo em! - Trúc Anh kéo nó đi, mấy người phía sau thì bàn bạc rồi gọi cho ai đó.

Ở một khu vườn nhỏ, nơi mà hần và nó chơi đùa lúc nhỏ.

Hần mặc vest, ngồi vắt vẻo trên một cây táo. Đang trên đường đến đám cưới thì tên điên Quân (Quân * hắt hơi * Ai nói xấu mình vậy?) gọi điện bảo hần ra đây. Nhìn nơi này, hần lại nhớ đến nó.

Theo lời Trúc Anh, nó lái xe đến khu vườn đó.

- " Quái lạ, con bé bảo mình tới đây làm gì chứ? " - Nó nghĩ nhưng cũng xuống xe và tiến vào vườn. Tiếng bước chân của nó đã thu hút sự chú ý của hần. Nhảy xuống, hần đảo mắt nhìn quanh và như bất động thấy nó. Nghe tiếng động, nó cũng nhìn quanh và sững sờ nhìn hần. Không kịp suy nghĩ, hần lao đến ôm lấy nó làm nó giật mình.

- Em còn sống phải không Lam? Đúng là em rồi! 8 năm qua anh đã rất đau khổ khi biết sự thật. Khi nghe Hoàng nói chuyện với hai tên kia, anh thật sự không thể ngờ em vì anh mà chết. Lam, anh xin lỗi vì đã không hiểu em, cứ mù quáng mà hận em. Anh xin lỗi! - Từng lời của hần làm nó cảm động mà bật khóc. - Em chính là món quà đặc biệt nhất mà họ giành cho anh. - Cuối cùng hần đã hiểu vì sao Quân muốn hần ở đây.

- Em hiểu! Em hiểu! Nhưng em vẫn rất yêu anh. Và khi biết anh còn yêu em thế này, em thật sự rất vui.

Cả hai cứ vui vẻ ôm chặt lấy nhau. Phía xa xa, có 8 con người đang nhìn họ mỉm cười vui vẻ. Rốt cuộc sau bao sóng gió thì hai người này cũng hạnh phúc bên nhau rồi ...

The end.

P/S: Phù! Cuối cùng cũng xong kết thúc rồi. Xong lúc 3 giờ 58 phút sáng ngày 5 tháng 5. Đây là chương dài nhất mà Trần muốn tặng mọi người. Sắp tới Trần sắp phải thi học kì rồi nên khoảng 2 tuần nữa mới có ngoại truyện. Mong mọi người ủng hộ nha.

22. Thông Báo

Mọi người ơi! Trần sắp trở lại và sẽ lợi hại hơn xưa! Chỉ còn thi nốt hai môn chiều nay và mai thêm hai môn nữa thôi, Trần sẽ viết tiếp ngoại truyện ọi người. Vẫn tiếp tục ủng hộ Trần nha! À mà Trần mới ra truyện " Liệu hạnh phúc có đến với chúng ta? ". Mọi người vote và ment hai truyện cho Trần nha!

23. Ngoại Truyện 1: Vũ - Lam

Trở lại với bi kịch của họ 8 năm trước.

Sau khi nghe tin nó đang nằm chờ chết ở bệnh viện, lòng hấn chợt trở nên trống rỗng. Hấn rất muốn đến thăm nó nhưng sự hận thù đã níu giữ đôi chân hấn. Hấn hận nó, hận vì nó đã phản bội tình cảm mà hấn giành cho nó và mong cho nó chết để thỏa nỗi lòng mình.

Quay lại bệnh viện.

- Bác Wen, liệu con bé có sao không ạ? Phải làm thế nào thì con bé mới chịu tỉnh ạ?

Anh Tuấn và chị Ngọc đang đứng nói chuyện với bác Wen - bác sĩ kiêm bác ruột của anh, nó và Trúc Anh. Bác Wen nói nó đã qua cơn nguy kịch nhưng chuyện nó có thể hay không thì không nói trước được.

Lúc này ở biệt thự của Nguyễn gia - nhà hấn và Hoàng.

- Con nói sao? Cái Lam nó ... - Nguyễn phu nhân nhìn Hoàng, khuôn mặt tỏ vẻ kinh ngạc. Sao có thể chứ?

- Chị Lam vì bảo vệ anh hai mà phải chịu chuyện này! Trước đây tên Joker thích chị Lam nhưng không được đáp trả nên mới bày ra bi kịch này! - Hoàng nghiêng răng nói. Nghe Trúc Anh kể lại mọi chuyện mà cậu nhóc chỉ muốn băm tên Joker thành trăm mảnh.

- Tên Joker ghen tức vì trước đây người mà Lam yêu là Vũ nên hấn đã đe dọa sẽ giết Vũ nếu cậu ấy không chịu rời xa Vũ! Đến khi Lam và Vũ gặp lại nhau, tên đó vẫn còn ghi hận chuyện thắng Vũ đánh bại hấn và cướp trái tim của Lam, do đó hấn mới bắt Lam thực hiện giao ước là rời xa Vũ và cùng hấn đối mặt, chỉ khi cả hai cùng chết thì mới kết thúc giao ước! - Quân nói một lèo, ánh mắt ánh lên vẻ lo lắng.

Hai vị trưởng bối của Nguyễn gia cùng Hoàng, Quân và Phong ngồi nói chuyện mà không hề để ý đến một bóng người đang sục sạo ở góc cầu thang. Hấn vừa bước xuống nhà thì đã nghe cuộc đối thoại của mọi người. Thì ra nó vì hấn mà hi sinh, vì hấn mà chịu đựng mọi chuyện. Hấn đã không biết, hấn chỉ biết mù quáng mà căm ghét nó, mong cho nó chết.

- Ai nhấn vậy? - Phong hỏi khi nghe tiếng chuông điện thoại.

- Anh Tuấn nhấn! Về Lam! - Quân nói rồi lấy điện thoại ọi người cùng xem. Xem xong, mặt ai cũng có vẻ bất ngờ. Hoàng vô tình quay ra sau và thấy hấn. Hấn vội chạy đến chỗ mọi người.

- Lam sao rồi? Cô ấy thế nào? - Hấn túm lấy áo Quân mà hỏi, mặt kệ sự có mặt của những người khác.

- Chết rồi! - Quân ngạc nhiên nhìn hấn. Chắc là nãy giờ hấn đã nghe hết mọi chuyện. Cậu giả vờ khó chịu nói, cố gắng gỡ hai tay hấn ra. Hấn buông Quân ra, thất thần lùi về sau mấy bước rồi chạy lên phòng. Mọi người phía dưới nhìn hấn mà xót xa. Quân nhớ lại tin nhắn của anh Tuấn mà vẫn không hiểu vì sao Lê gia lại muốn làm vậy.

” Anh nhấn tin báo cho em và mọi người Lam đã tỉnh, nhưng con bé phải sống đời sống thực vật! Do đó Lê gia quyết định đưa nó sang Nhật tiếp tục chữa trị! Nếu tên nhóc Vũ có biết chuyện thì nói con bé chết rồi! Rõ chưa? Anh muốn thằng nhóc đó tự tìm ra Lam nếu nó tin cái Lam còn sống! ”

* Vũ 's POV *

Kể từ khi biết chuyện của Lam, tôi chỉ biết ngày đêm làm việc, không còn quan tâm bất cứ thứ gì khác. Những hình ảnh về Lam luôn in sâu trong tâm trí tôi. Những kỉ niệm giữa cả hai, may mắn là tôi còn giữ. Việc học của tôi và những người khác cũng kết thúc. Tất cả trở về làm cho Tứ đại gia tộc. Tôi làm chủ tịch của tập đoàn Nguyễn gia - chi nhánh thứ hai của Tứ đại gia tộc. Hoàng làm phó chủ tịch còn cô bé Trúc Anh - em dâu tương lai của tôi thì làm thư kí. Chi nhánh một thì do vợ chồng anh Tuấn quản lí. Chi nhánh ba và bốn của Tứ đại gia tộc được gộp làm một và do hai người Quân Trang quản lí. Phong trở về làm ở tập đoàn D.K của gia đình nó với Phương. Còn chuyện của Lam, Lê gia phải nói là cô ấy đang có công tác

ở Nhật. Còn tôi, làm việc ở tập đoàn xong thì đi về nhà, ít tiếp xúc với mọi người. Ba mẹ và mọi người có khuyên tôi kiếm bạn gái nhưng tôi không chịu. Trái tim tôi chỉ thuộc về Lam và mãi mãi là như vậy.

4 năm sau cái chết của Lam.

(T/g * thì thầm với độc giả * Do anh này không biết nên mới nghĩ chị Lam chết thôi!

Độc giả * lườm tác giả cháy mặt, tay thủ sẵn gạch để ném * Không phải tại bà cho kịch bản sao? Còn nói gì nữa?

Hắn * tay cầm súng chĩa vào tác giả, sát khí tỏa khắp nơi * Mi mà không cho ta với Lam gặp nhau sớm là ta giết mi! Lo viết đi! T/g * sợ sệt, lo xách dép chạy về viết tiếp *)

Đám cưới của anh Tuấn và chị Ngọc diễn ra, tôi tuy được mời nhưng lại không dám đi. Tôi sợ phải đối mặt với anh Tuấn. Vài tháng sau, đến đám cưới của Phong, nó nói mãi tôi mới chịu đi. Thấy sự vui vẻ của mọi người, tôi chợt nhớ tới Lam nhưng không nói ới người biết. Không biết cô ấy trên trời có vui không ...

Đám cưới của Phong xong, tôi lại trở về với không gian riêng của mình. Tôi ở trong phòng, hết làm việc lại nằm dài trên giường, lấy ảnh của Lam ra ngắm. Tôi nhớ cô ấy lắm. Tôi hận bản thân mình đã để lỡ dịp để gặp cô ấy. Tôi cứ sống cô đơn như vậy cho đến 2 năm sau để lo cho đám cưới của em trai.

- Anh không chịu làm đám cưới với chị Trang hả?

Cái hôm trước đám cưới của Hoàng, tôi, Quân, Phong và Hoàng có ngồi lại nói chuyện. Tội thằng Quân! Không hiểu sao Trang chưa chịu làm đám cưới nữa. Quân không nói gì mà chỉ nhìn tôi lắc đầu, kiểu như là " Tại cậu đó! ". Còn tôi chỉ biết nhìn Quân kiểu " Ý cậu là sao? Sao lại tại tôi chứ? "

* Tác giả 's POV *

Đám cưới của Trúc Anh và Hoàng vừa xong thì tháng sau, Quân dùng một cái làm đám cưới. Hắn nhìn mọi người rồi nhìn lại mình, phải chịu số kiếp F.A (T/g * hóng hớt * Ai F.A thế? Độc giả * đá đít tác giả ra chỗ khác * Lo viết đi!). Ngày tổ chức đám cưới, Quân gọi điện bảo hắn đến khu vườn kỉ niệm của hắn và nó. Tên này điên à! Định làm người ta chết vì nhớ nhung đây mà!

Hắn đến đó theo lời Quân. Đang ngồi vắt vẻo trên cây, hắn nghe tiếng động liền quay ra thì thấy nó. Hắn bất ngờ nhảy xuống, suýt nữa thì ôm hôn đất mẹ. Hắn chạy tới ôm nó và phần sau thế nào các bạn cũng hiểu rồi nhỉ

* Lam 's POV *

Đám cưới của chúng tôi diễn ra ở Nhật Bản vì Vũ nói thích tổ chức theo phong cách ở đó. Mọi người ai cũng mừng cho chúng tôi. Trải qua biết bao sóng gió, tôi mới được cùng anh đi trên con đường hạnh phúc. Tôi thầm cảm ơn Trời vì đã để cho tôi được sống và đã để anh nhớ đến tôi. Tôi thật sự rất yêu anh ...

* Tác giả 's POV *

8 năm sau đó.

- Ông xã, anh mau dậy đi, hôm nay hai con khai giảng đấy! Anh không định đưa chúng đi học à? Nó đứng chống nạnh bên giường, mặc trên mình cái tạp dề làm nó trông đảm đang hơn.

- Anh biết rồi bà xã! - Hắn uể oải ngồi dậy làm vệ sinh cá nhân rồi thay quần áo. Nó giúp hắn thắt cà vạt rồi cùng nhau đi xuống lầu.

- Chào pama! - Đứa con gái của cả hai - Nguyễn Dương Lâm Nguyệt nhí nhảnh lên tiếng.

- Pama lâu quá đấy! - Anh song sinh của Lâm Nguyệt - Nguyễn Dương Lâm Minh nói. Thằng nhóc này mới 7 tuổi đã thừa hưởng vẻ đẹp trai cùng tính cách lạnh lùng của hắn. Còn Lâm Nguyệt thì giống nó lúc nhỏ: nhí nhảnh, dễ thương nhưng cũng rất nguy hiểm nha.

- Được rồi, hai con ăn đi rồi papa đưa đi học. - Nó cười nhìn hai đứa nhóc. Hoàn thành xong bữa sáng, hắn hôn tạm biệt nó rồi đưa hai đứa nhóc đến trường trên chiếc Lamborghini đen sành điệu. Chiếc xe đậu trước cổng trường tiểu học STAR làm mọi người trầm trồ khen ngợi.

- Là Lâm Minh và Lâm Nguyệt kia! - Mấy đứa nhóc gần đó reo lên khi Minh và Nguyệt xuống xe. Hai đứa này nổi tiếng và thông minh không khác gì ba mẹ chúng. Mới 7 tuổi mà đã chế tạo ra nhiều thứ độc đáo rồi.

Sau khi đưa hai con đến trường, hấn lái xe đến tập đoàn. Bao nhiêu cô nhân viên bị thu hút bởi hấn nhưng hấn không để ý nhiều mà đi thẳng lên phòng Chủ tịch. Đến trưa, một chiếc Lamborghini trắng dừng ở cổng, có một cô gái mặc đồ công sở, trông có vẻ quý phái tiến vào đòi gặp hấn. (Đố mọi người là ai nào?)

- Tôi muốn gặp anh Lâm Vũ!

- Cô là ai mà đòi gặp Chủ tịch? Có hẹn trước không? - Ắ tiếp tân khó chịu nhìn nó. Đây là ai mà dám gọi thẳng tên Chủ tịch vậy chứ?

- Tôi là ai cần phải nói với cô sao? - Nó lạnh lùng nói rồi tiến về phía thang máy dành riêng cho Chủ tịch.

- Nếu chưa hẹn trước thì cô không được gặp! - Ắ tiếp tân chặn nó lại khiến nó hơi khó chịu. Đúng lúc đó, thư kí Kim bước tới.

- Chào phu nhân! - Thư kí Kim chào nó rồi quay sang ắ tiếp tân. - Đây là phu nhân của Chủ tịch đấy! Cô điên hay sao mà dám chặn đường!

- Tôi ... tôi xin lỗi phu nhân! - Ắ tiếp tân lắp bắp xin lỗi nó.

- Đuổi việc cô ta! - Nó nói với thư kí Kim rồi đi thẳng lên phòng hấn.

- Bà xã, em sao thế? - Hấn cười nhìn nó.

- Nhân viên của anh ghê gớm thật đấy, dám chặn đường của em! - Nó bực tức ngồi vào lòng hấn.

- Bà xã nói kẻ nào chặn đường em, anh đuổi việc người đó! - Hấn nói, sát khí tỏa ra làm nó bật cười.

- Em tự xử rồi! - Nó nhẹ nhàng nói để làm dịu sự tức giận của hấn. - Mình đi đón con đi ông xã! Cũng tới giờ rồi.

- Uhm! Đi thôi bà xã!

Hấn nói rồi kéo nó ra phía thang máy, đi thẳng xuống tầng hầm lấy xe và đến trường tiểu học STAR.

- Pama! - Nguyệt chạy lại chỗ chiếc xe đen quen thuộc của hấn.

- Pama làm quá rồi! - Minh chậm rãi đi tới, từ tốn nói nhưng trong giọng nói không giấu nổi niềm vui. Nhiều người nghĩ pama không quan tâm đến cậu và Tiểu Nguyệt. Nhưng thế này thì ai dám bảo họ không quan tâm.

- Pama muốn đưa hai đứa đi ăn mà! Thôi lên xe đi! - Hấn cười nói. Cả nhà vui vẻ leo lên xe và phóng đi, mặc kệ những ánh mắt ngưỡng mộ đằng sau họ. Thật là một gia đình hạnh phúc mà! Ghen tị quá!

24. Ngoại Truyện 2: Quân - Trang

* Quân 's POV *

Kể từ sau chuyện của Lam, tâm trạng cũng như sức khỏe của Trang rất bất ổn. Tôi rất lo cho cô ấy. Nghe nói Lam tỉnh, cô ấy liền âm ỉ đòi sang Nhật theo Lam mặc cho cơ thể mình đang suy nhược. Tôi cương quyết bắt cô ấy ở nhà.

- Cậu ở nhà đi! Cậu còn không khỏe mà đòi đi đâu?

- Nhưng ... - Trang ngáp ngừng.

- Tôi biết cậu lo cho Lam nhưng sức khỏe cậu bây giờ đang rất yếu! Tôi không thể để cậu đi đâu hết!

- Quân, tớ ... - Trang ngáp ngừng nhìn tôi. - Cảm ơn cậu thời gian qua đã chăm sóc tớ!

- Sao phải khách sáo! Cậu là người tớ yêu, đương nhiên tớ phải chăm sóc cậu rồi! - Tôi cười, ngồi xuống cạnh Trang. Có lẽ những lời nói của tôi làm cô ấy ngượng vì tôi thấy cô ấy úp gương mặt ửng đỏ xuống gối rồi ngủ lúc nào không hay. Cô ấy thật quá mệt mỏi rồi.

* Tác giả 's POV *

Quân nhẹ nhàng đóng cửa phòng rồi đi xuống bếp rót ỉnh một ly nước. Cùng lúc đó, cậu thấy Hoàng đang uống rượu. Chắc là lo chuyện của hấn hoặc buồn vì Trúc Anh đã sang Nhật. Nghĩ đến hấn, giờ chắc hấn cũng đang đau khổ lắm khi biết Lam vì hấn mà chết.

- Sao thế nhóc? - Quân cầm ly nước đến ngồi cạnh Hoàng.

- Trúc Anh đi rồi! - Hoàng nói, giọng hơi khàn. - Nếu không vì anh hai thì Trúc Anh và chị Lam sẽ không phải đi Nhật! - Nói xong, Hoàng cầm bình rượu tu ừng ực.

- ... - Quân im lặng lắng nghe Hoàng nói. Cậu không phải biết nói gì khi mà những điều Hoàng nói cũng chính là sự thật trước mắt. Cậu rất muốn thay đổi những sự thật kia thế nhưng chuyện đó là không thể. Chính vì những chuyện đó mà Trang trở nên mệt mỏi. Nghĩ vậy, cậu giành lấy chai rượu của Hoàng, rót vào ly nước đã uống hết của mình, tu một hơi. Đêm nay, hai anh em phải say, không say không được.

Sáng hôm sau, ngày thứ 2 sau khi Lam đi.

Quân mệt mỏi ngồi dậy, dáo dác nhìn quanh. Đêm qua cậu và Hoàng uống rượu dưới phòng khách thế nhưng bây giờ cậu đã ở phòng mình. Xảy ra chuyện gì vậy nhỉ?

- Cậu tỉnh rồi hả? - Trang mở cửa đi vào, trên tay là một ly sữa nóng. Nhỏ tiến lại giường đi sữa cho Quân.
- Uống đi!

- Đêm qua sao tớ lên phòng được vậy? - Quân cầm ly sữa hỏi.

- Phong với Phương vừa về tới, thấy cậu và Hoàng như vậy liền đưa cậu và Hoàng về phòng! - Trang ngồi xuống trả lời cho Quân. - Tớ biết cậu lo cho tớ nhưng lần sau đừng uống rượu nữa nha! Tớ lo lắm đấy! Mà cậu mau uống sữa đi!

- Biết rồi! - Quân cười nhìn nhỏ, uống hết ly sữa rồi đặt lên bàn.

- Chuyện của chúng ta ... tớ nghĩ đợi một thời gian nữa nhé! Sau những chuyện đã xảy ra, tớ ... tớ không ... - Trang ngập ngừng nói. Biết Trang định nói gì, Quân liền cắt ngang.

- Tớ hiểu mà! Cho dù phải chờ bao lâu tớ cũng đồng ý, chỉ cần cậu còn yêu tớ! - Quân nói.

Trang nghe những lời đó thì không thể kiềm chế được. Nhỏ bật khóc ôm chầm lấy cậu. Cậu nhẹ nhàng vuốt tóc nhỏ, kéo nhỏ ra và đặt lên trán nhỏ một nụ hôn...

* Quân 's POV *

4 năm sau, sau đám cưới của anh Tuấn và chị tôi vài tháng, thằng Phong đang hào hứng chuẩn bị cho đám cưới của bản thân. Nhìn nó mà tôi thấy gato quá. Nhưng tôi phải giữ lời mình đã nói 4 năm trước với Trang. Để cô ấy gặp Lam rồi một thời gian nữa sẽ làm đám cưới. Chừng vài năm sau, Lam trở về làm Trang xúc động lắm. Cô ấy cứ chạy qua Lê gia chơi với Lam, bỏ tôi bơ vơ một mình. Cơ mà không sao! Chỉ cần cô ấy vui thì tôi có cô đơn một chút cũng được.

Tại đám cưới của Hoàng.

Trang đang đưa Lam lại gần em gái và em rể. Phong giờ cũng đã lên chức bố. Không sớm thì muộn Hoàng cũng vậy. Tôi cũng thấy tủi thân. Mọi người cứ vui vẻ trò chuyện cho đến khi họ hỏi về chuyện của tôi và Trang, mặt tôi lập tức đanh lại. Trang định nói gì đó nhưng Lam lên tiếng trước vì hiểu biểu tình trên mặt tôi.

- Trang, tớ không muốn vì tớ mà cậu lỡ mất hạnh phúc!

- Vậy tháng sau cưới luôn! - Nghe Lam nói vậy, tôi hí hửng kéo tay Trang. Cô ấy đỏ mặt nhìn tôi. Chợt Lam hỏi một câu mà tôi và Hoàng cũng không thể có câu trả lời.

- 8 năm qua Vũ sống thế nào?

Câu hỏi đó đánh vào đầu tôi một phát khá đau và tôi nghĩ cả đám chúng tôi cũng sẽ chìm vào hoài niệm. Tôi định nói hần từ khi biết chuyện thì như người mất hồn, luôn khép kín trái tim mình. Nhưng nghĩ lại, tôi lại không muốn cô bạn mình chịu thêm cú sốc nào nữa. Nếu Lam phải chịu thêm cú sốc nào chắc Trang của tôi sẽ đau lòng lắm. Tôi đành phải thay Hoàng nói dối.

- Cậu ấy vẫn sống tốt!

Lam không hỏi gì nữa mà đẩy xe ra phía khu vườn của nhà thờ. Chúng tôi lặng lẽ nhìn theo cô ấy cho đến khi hần tới. Cả bọn trò chuyện rồi cùng vui vẻ tận hưởng bữa tiệc. Nhưng thật ra, trong lòng chúng tôi đều có những nỗi buồn riêng ...

Tháng sau, trong đám cưới của tôi với Trang.

(T/g *bối môi* Chứ đòi với ai nữa?

Tôi *sát khí* Im đi! Viết không lo viết lo nói lung tung!

T/g *ung dung không sợ* Thèm nói lung tung!).

Chúng tôi hôm nay đã làm được một việc vô cùng tốt: giúp Lam và tên Vũ tái hợp.

Trang thấy Lam hạnh phúc thì cũng rất vui mừng. Trên suốt quãng đường đi đến resort tận hưởng tuần trăng mật, cô ấy cứ cười mãi.

- Chuyện của Lam xong rồi giờ đến chúng ta chứ nhỉ? - Tôi cười nhìn Trang lúc cả hai đang ở trong phòng khách sạn. Cô ấy đỏ mặt không nói gì. Tôi ẵm cô ấy lên giường và ...

* Tác giả 's POV *

Mùa hè 9 năm sau tại sân bay Tân Sơn Nhất.

- Ya! Về tới Việt Nam rồi! - Một cô bé 7 tuổi tinh nghịch chạy phía trước. Theo sau cô bé là cặp vợ chồng Trang Quân và một cậu bé khoảng 8 tuổi.

- Trang Quyên! Con chạy chậm thôi. - Trang lên tiếng kêu cô con gái nhỏ của mình nhưng hình như con bé không nghe thì phải. Cô khẽ thở dài nhìn con gái.

- Huỳnh Khang! Con chạy lên với em đi! - Quân kêu cậu con trai khi nhìn thấy vợ mình thở dài với cô con gái nhỏ. Cậu nhóc nghe lời ba chạy lên với em gái.

- Thôi, kệ con bé đi bà xã! Nó vốn là đứa hiếu động mà! - Quân nói với Trang. Nhỏ cũng mỉm cười nhìn cậu rồi cùng hai con leo lên chiếc limo đen để trở về Trần gia.

- Chào ông bà nội tụi con mới về! - Quyên và Khang chạy vào chào ông bà trước. Quân và Trang theo sau, xách theo rất nhiều quà.

- Hai cháu yêu của bà! Đi chơi có vui không? - Bà Trần vui vẻ hỏi hai đứa cháu.

- Dạ vui lắm ạ! - Trang Quyên lạnh lẽo trả lời. Lát sau, Quân và Trang cũng đi vào nhà.

- Thưa ba mẹ tụi con mới về! - Trang lễ phép chào ba mẹ chồng rồi gửi họ những món quà do chính tay nhỏ chọn. Hai vị trưởng bối kia rất vui vì có cô con dâu cùng hai đứa cháu đáng yêu thế này. Quân vui vẻ nhìn vợ mình cùng hai đứa nhóc. Cậu thật cảm ơn ông Trời vì đã ban cho cậu một gia đình hạnh phúc như vậy ...

P/S: Xong ngoại truyện 2 rồi! Trân muốn hỏi mọi người là Trân có nên viết tiếp ngoại truyện về cặp Phong - Phương và cặp Anh - Hoàng không? Mọi người ment cho Trân biết ý kiến nha!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-yeu-anh-do-dang-ghet>